

Socialistisk Arbejderavis

[Nummer 343 25. februar, 2015] [Støttepris 20 kr. Pris 10 kr.]

LAD IKKE RACISMEN SPLITTE OS

Siden angrebene i København 14.-15. februar hører vi om et stigende antal tilfælde, hvor muslimer – især kvinder – er blevet overfaldet.

Selv om det burde være det, er det ikke overraskende. I Paris blev der i blot den første uge efter angrebet dér registreret flere overfald på muslimer end i hele 2014 (se side 6).

Det er ikke svært at se, hvor det kommer fra.

Tjek blot, hvad politikere fra DF til langt ind over den politiske midte skriver

på Facebook og udtaler til mainstream-medier – ikke om gerningsmanden, men om “dem”. Med eller uden ordene “radikal” eller “ekstrem” foran.

Denne racistiske dæmonisering af hele befolkningsgrupper kræver et modsvar: At vi hver især siger fra, når vi møder den i vore skoler, på vore arbejdspladser og på gaden – og er med til at opbygge et kollektivt modsvar til racismen.

Syndebukke

Allerede for flere måneder siden var det klart, at den kommende valgkamp ville blive racistisk og beskidd. Nu bliver den så hysterisk racistisk og beskidd.

For temaerne i debatten skyldes jo ikke angrebene i Paris og København. De har været her i årevis.

Jo sværere politikerne har ved at retfærdiggøre deres omfordeling fra fattig til rig, jo mere bruger de syndebukke til at forklare verdens elendighed.

Jo større utilfredshed med politikerne, jo mere har de brug for afledning og for at splitte os efter religion,

hudfarve eller køn.

Syndebukke-politikken kræver et modsvar: Modstand mod racismen, ja, men også mod den nedskæringspolitik, der er politikernes egentlige ærinde.

Modstanden mod racisme skal i offensiven

Heldigvis er ikke alting sort i sort. Mange har i debatten sagt fra over for dæmonisering og racisme.

Selv efter angrebet i Paris har den yderste racistiske og nazistiske højrefløj ikke haft held til at bryde deres isolation – fordi de er blevet mødt med modstand alle de steder, de har forsøgt sig.

Men modstanden mod racisme skal i offensiven. Det er ikke nok at jage små grupper på den yderste højrefløj, når der er en langt større trussel fra mainstream-politikere og -medier.

Brug Den Internationale Protestdag mod Racisme og Fascisme 21. marts til at bringe modstanden mod racisme i offensiven.

Vær med til at mobilisere på din skole eller arbejdsplads – det er dér kampen først og fremmest skal vindes.

Læs også side 3 & 4

GRÆKENLAND

SYRIZA vandt valget – men kan de stoppe Trojkaens krav om nedskæringer?

Læs side 7, 8, 9 og 10

KVINDEKAMP

8. marts er kvindernes internationale kampdag. Vi kigger på, hvor kvindeundertrykkelsen kommer fra.

Læs side 10-11

OK15

Overenskomst-forligene er elendige. Vi siger: Stem Nej – og organiser utilfredsheden!

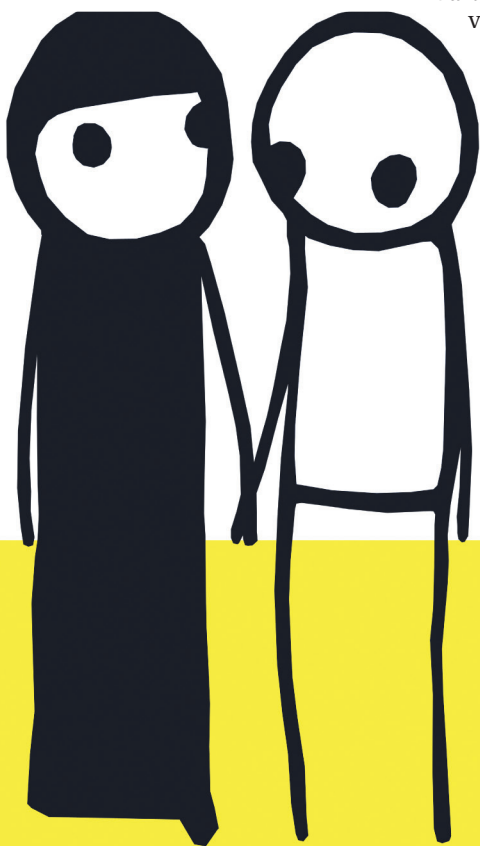
Læs side 15

HVAD VIL INTERNATIONALE SOCIALISTER?

Vi ønsker en venstrefløj, der har fokus på, hvordan folk selv – du og jeg – kan organisere os sammen mod magthavernes angreb.

Læs bagsiden

INTERNATIONAL DEMONSTRATION 21. MARTS

KØBENHAVN: KL. 13.00 FRA VESTERBRO TORV TIL RÅDHUSPLADSEN.
ODENSE: KL. 13.00 FRA BANEGÅRDSPLADSEN TIL AMFISCENEN VED BRANDTS.
ÅRHUS: KL. 13.00 FRA SKT. KNUDS TORV TIL STORE TORV.

نرحب باللاجئين والمسلمين

FLYGTNINGE OG MUSLIMER ER VELKOMNE

Kontaktinfo: 21marts2015@gmail.com

Systemet og racismen

Racisme handler ikke blot om at visse personer har en dårlig indstilling til andre mennesker. Racismen er en central del af det kapitalistiske systems måde at opretholde sig selv på.

Af Jesper Juul Mikkelsen

For at bekæmpe racismen er det vigtigt at vi forstår det, og at vi forstår, hvorfor racistiske ideer kan virke tiltrækkende på dele af arbejderklassen. I det kapitalistiske samfund er arbejderklassen international. Kapitalismen dominerer i dag over hele kloden, varer og kapital flyder over landegrænserne. Flertallet af alle mennesker bor i dag i storbyerne, og verdens storbyer er multikulturelle. Hvad er det, som gør, at racistiske ideer kan blive ved at bide sig fast i den moderne arbejderklasse?

Økonomisk konkurrence
Kapitalisterne ansætter immigrant-arbejdere af flere årsager. De nye arbejdere har en langt svagere position end de "indfødte" arbejdere. Det betyder de er mere "fleksible", ofte ude af stand til at nægte at arbejde i dårligt betalte, beskidte og farlige jobs, de får ofte

ansættelse på krævende skifteholdsarbejde osv. Det giver arbejdsgiveren en mulighed for at splitte arbejderne op efter nationalitet. Hvis de to grupper af arbejdere har forskellige sprog og traditioner, så er risikoen tilstede for, at der udvikles racistiske modsætninger mellem de to grupper af arbejdere. Racismen har en appel til de "oprindelige" arbejdere, som ønsker at mindske den økonomiske konkurrence fra immigrantarbejderne. I stedet for at organisere sig sammen og kæmpe mod arbejdsgiveren for bedre forhold, kæmper de to grupper af arbejdere imod hinanden. Denne opdeling af arbejderklassen i "oprindelige" og immigrant-arbejdere er en stor udfordring for arbejderklassen.

Falsk fællesskab
Men racismen tilbyder også de oprindelige (hvide) arbejdere noget andet, nemlig den behagelige tanke, at de kan opfatte sig selv som en del af den stærke og dominerende gruppe. I krisetider tilbyder racismen samtidig en tydelig syndebuk for de problemer, arbejderklassen oplever i form af arbejdsløshed, nedskæringer og fattigdom. Racismen (og

nationalismen) tilbyder de oprindelige arbejdere en identitet, som forener dem med magthaverne og de rige i det land, de bor i. De tilbydes et "forestillet fællesskab" som forener udbyttede og udbytter og hjælper arbejdere med at overse den systematiske ulighed og den udbytning, som eksisterer i ethvert kapitalistisk samfund. Der er en risiko for, at man ser sig selv på samme side som magthaverne og militæret, når de slås for "danske" interesser ude i verden. Med imperialismen stiger risikoen for, at racistiske ideer om den "indre fjende" bliver en del af de "oprindelige" arbejderes forståelse af deres nye kollegaer.

Racismen er magthavernes våben
Magthaverne i moderne kapitalistiske stater er udmærket klar over hvilken ødelæggende effekt, racismen har i arbejderklassen. Det er derfor, vi ser så meget racisme fra oven, fra politikere og medier. Splittelsen af arbejderklassen er en måde, magthaverne kan fortsætte deres dominans over samfundet. "Del og hersk" er gammel overklasse-vis-

dom helt tilbage fra den romerske kejser Tiberius 1. århundrede e.v.t. Racismen er et af de moderne magthaveres vigtigste redskaber til at splitte arbejderklassen og til at fastholde deres magt.

Gavner racismen "hvide arbejdere"?

Nej – racismen splitter os og svækker på den måde arbejderklassens sammenhold. Det har konsekvenser for alle arbejderes forhold. Den marxistiske sociolog, Al Szymanski, undersøgte racismens påvirkning af arbejderklassens forhold i USA's 50 stater, og hans resultater var tydelige: Jo mere lige lønnen var mellem sorte og hvide arbejdere i en stat, jo højere var begge grupper af arbejderes løn i forhold til andre stater, hvor lønforskellen mellem de to grupper var større. Racismen er også et problem for hvide arbejdere, fordi den underminerer solidariteten mellem sorte og hvide – og dermed svækker den faglige organisering. Den eneste, som får fordel af dét, er arbejdsgiverne.

Fra race til kultur – men stadig racisme

Der er sket et skift i den racistiske ideologi.

Den systematiske racisme opstod med slaveøkonomien i den spirende kapitalisme i 1700-tallet. Slavehandlen blev retfærdiggjort med racistiske ideer om, at de sorte slaver var en underlegen race, der kunne behandles som dyr. Op til 1940'erne var det ideen om den biologiske race, som var omdrejningspunkt, når man ville tillægge en bestemt gruppe underordnede egenskaber. Men Holocaust satte en stopper for den biologiske raceteoris troværdighed. I dag taler man ikke om biologi og race, men om

kultur og etnicitet. Men den "nye" racisme bliver brugt på præcis samme måde som den biologiske racisme. Den kultur man tillægger "de fremmede" bliver fremstillet lige så uforanderlig, som var den en indgroet del af disse "fremmedes" gener. Denne forståelse af kultur betyder, at vi mennesker er fanget i et "kulturelt fængsel" – en forståelse, som er i direkte forlængelse af den gammeldags race-racisme.

Ideer til revolution

Marxism2015 i London 9.-13. juli
Marxism2015 er en 5-dages politisk festival, der samler tusinder af aktivister, fagforeningsfolk, studenter osv. Vælg mellem mere end 160 møder og vær med til at diskutere alt fra Palæstina til UKIP eller fra klimaforandring til socialistisk strategi. Marxism2015 finder sted i det centrale London. Der er mulighed for gratis, primitiv overnatning. Reservér dagene allerede nu, hvis du har brug for en ferie med masser af politik! Kontakt IS/U (isu@socialister.dk), hvis du vil vide mere eller gerne vil deltage sammen med andre fra Danmark. Følg med på marxismfestival.org.uk – hvor du også kan tilmelde dig. Hvis du tilmelder dig inden 1. april slipper du £5 billigere.

Et marxistisk og internationalistisk udgangspunkt

"Arbejdere i alle lande foren jer" - der findes ikke noget slagord, som lige så klart sammenfatter selve grundfundamentet for den socialistiske ide.

Af Jesper Juul Mikkelsen

Dette slagord har været grundstenen i opbygningen af den internationale arbejderbevægelse. Kun ved at stå sammen kunne arbejderklassen forsvare sig mod det kapitalistiske system, som i konkurrencens hellige navn altid vil forsøge at sætte grupper op imod hinanden. Det kapitalistiske system er internationalt – og det må vores modsvar også være. På grund af konkurrencen vil et pres på løn og rettigheder i ét land skabe et

tilsvarende pres nedad i andre lande osv. Slagordet er en afvisning af nationalismen, og også en anti-krigserklæring: Socialister, som levede i perioden frem mod 1. verdenskrig, erkendte, at den ultimative form for konkurrence mellem staterne blev til krig. Det at stå sammen på tværs af grænser var en solidaritetserklæring baseret på arbejderklassens egne interesser, rensat for de racistiske og nationalistiske ideer, som hæmmer arbejderklassens kampkraft. Kun ved at nedbryde disse ideer og skabe et internationalistisk udsyn i arbejderklassen kan vi igen blive en kraft, som kan forsvare vore rettigheder og blive en kraft for grundlæggende og progressiv forandring. Det er opgaven for socialister i dag.

Det mener vi

Når valget kommer ...

Valgkampen har længe været i gang. Thorning/Corydon-regeringen vil senest om godt ½ år med 95 pct. sandsynlighed blive skiftet ud med en Løkke/Thulesen Dahl-regering.

Thorning/Corydon-regeringen vil blive husket som en ægte nedskærings-regering. Den har gennemført angreb på arbejderklassen, studerende, syge, arbejdsløse osv., som Fogh/Løkke kun turde drømme om.

Der har været stor glæde i Dansk Industri og de øvrige arbejdsgiverloger over Thorning/Corydon.

Venstrefløjen, der ikke ville være venstrefløj

Det forunderlige er ikke, at socialdemokratiske regeringer har ført benhård politik mod arbejderklassen.

De, der undrer sig over det, har både en meget kort hukommelse og har undladt at studere tidligere socialdemokratiske regeringer.

Det forunderlige er, at den parlamentariske venstrefløj har støttet regeringen i den grad, man har.

At SF kæntrede på den parlamentariske forandrings rev er ikke så mærkeligt. Det har SF gjort hver gang, man har haft muligheden for "indflydelse": "Det røde kabinet" i 1967 og "det nationale kompromis" efter EU-afstemning i 1992.

Enhedslisten har gjort det noget bedre.

Selv om de har stemt for 3 ud af 4 af Corydons finanslove (og i realiteten hjulpet regeringen med at lukke dens to år lange krise om dagpengene), så har de alligevel formået at gøre sig til symbol for utilfredsheden med regeringen.

Men EL har været tilfreds med at være symbol og undladt at forsøge at organisere den store utilfredshed til aktiv handling.

Stem Enhedslisten uden illusioner

De parlamentariske illusioner rider venstrefløjen som en mare.

Det gælder ikke kun i Danmark. For kun en måned siden vandt SYRIZA valget i Grækenland (se s. 8-10). Podemos i Spanien håber at blive det største parti i Spanien senere på året (se s. 7).

SYRIZAs seneste aftale med euro-bosserne og EL's støtte til Thorning/Corydon er en advarsel om, hvad der sker, når man tror på forandring alene ad parlamentarisk vej.

Derfor er det ganske forståeligt, at der denne gang er flere, der ønsker at føre kampagne for ikke at stemme.

Men det afgørende er ikke, hvad man gør den halve time, det typisk tager hvert fjerde år, men hvad man gør ind imellem.

De fleste af dem, der ønsker en mere retfærdig og solidarisk verden, vil, uanset hvad den radikale venstrefløj siger, alligevel stemme. Så hvorfor tage en kamp om den ene dags aktiviteter og gøre det til det vigtige?

Socialistisk Arbejderavis opfordrer til at stemme på Enhedslisten, når valget engang kommer.

Men vi siger klart – som vi gjorde før sidste valg – at det ikke er det, der kommer til at gøre en afgørende forskel. Og det er ikke en diskussion, der bør splitte folk, som reelt ønsker at bygge modstand mod krig, racisme og nedskæringer.

Vi ved bare, at når venstrefløjen får fremgang, så giver det også selvtillid til mange af dem, vi gerne vil inddrage i den kamp.

Har vi et valg?

Vi har et valg, som er langt vigtigere end krydset hvert 4. år.

Valget er: Ønsker vi at se de foregående års udvikling fortsætte uden at forsøge at organisere modstand?

Og ønsker vi at bygge et politisk alternativ, som ikke primært handler om valg, men handler om at organisere sig sammen med andre socialister for at kunne handle i fællesskab?

Hvis du kan svare nej til det første og ja til det andet, så kontakt Internationale Socialister/ISU, så vi kan diskutere hvad vi kan i fællesskab – ikke kun en gang hvert 4. år.

Flygtninge og muslimer er velkomne! Derfor skal man bygge op til 21. marts

Socialistisk Arbejderavis har snakket med Christine Bergen, aktiv i Racismefri By og med til at arrangere 21. marts-demonstrationen i København, om hvorfor man skal bygge op til dagen.

Hvorfor er den 21. marts vigtig?

Racismen er steget til vanvittige højder. Især efter angrebene i København og Paris, og op mod valgkampen.

Racismen har brutale konsekvenser for dem, den rammer, og den svækker arbejderklassens sammenhold mod magthavernes angreb.

Det kræver et modsvar.

Kan det lade sig gøre at vende den udvikling?

De kræfter som vil styrke racismen – politikere, arbejdsgivere og medierne – er ret stærke. Så længe modsvaret ikke bliver organiseret kan vi ikke.

Men som vi så med Kirkeasyl i 2009: Organiserer vi et kollektivt modsvar til racismen – her i form af, at staten ville hjemsende 250 irakiske asylansøgere – kan vi vende stemningen.

De seneste måneder er der skudt nye netværk op overalt i Danmark – fx i Randers, Esbjerg, Vejle, Silkeborg, Als, Halsnæs, Odense, Århus og København. De har lavet møder, demonstrationer og koncerter som har samlet hundredvis af mennesker, som ellers ikke plejer at være politisk aktive, ofte i byer som sjældent har demonstrationer.

Modstanden har været vendt mod den umenneskelige asylopolitik eller mod, at islamofobiske grupper marcherer.

Der er et enormt potentiale for antiracist – det skal vi udnytte.

Hvad skal vi gøre?

Vi skal opbygge aktiviteter mod racismen – og tage diskussionerne ud hvor vi er: På vores skoler, arbejdspladser, lokalområde osv. Og vi skal tage kontakt til det muslimske miljø – i gennem moskeer, foreninger osv.

På den måde kan vi få flere med.

Hvad vil I opnå med 21. marts?

Det vigtigste er sådan set ikke selve demonstrationen, men arbejdet før, mobiliseringen til den. Her kan vi komme i kontakt med nye miljøer, og vi kan trække de nye kontakter med ind i anti-racistisk arbejde bagefter.

Vi skal bruge den 21. marts til at komme i offensiven som anti-racist – det er dét vores succes skal måles på.

Hvad skal der ske efter 21. marts?

Vi skal samle op på vores nye kontakter og netværk. Vi ved ikke endnu hvad der konkret kommer til at ske.

Men én ting er sikkert: Racismefri By indkalder til landsdækkende møde for antiracistiske grupper og enkeltpersoner i starten af maj, et sted "midt i Danmark".

Det gør vi, fordi vi vil stå meget stærkere, hvis vi talte sammen, udvekslede erfaringer og lavede aktiviteter, som kunne understøtte hinanden på tværs af landet.

Hvis du vil være med til at opbygge modstand mod racismen så kontakt Racismefri By på racismefri-bynu@gmail.com eller se mere på www.facebook.com/fascismefrit – og tjek vores hjemmeside: racismefriby.dk

Demonstrér mod racisme 21. marts!

I disse byer bliver den internationale aktionsdag mod racisme markeret:

København: Demonstration kl. 13.00 fra Vesterbro Torv til Rådhuspladsen.

Odense: Demonstration kl. 13.00 fra Bane-gårdspladsen til Amfiscenen ved Brandts.

Århus: Demonstration kl. 13.00 fra Skt. Knuds Torv til Store Torv.

Kontakt, info- og aktivistmøder – se side 4.

Hvad er 21. marts?

Den internationale aktionsdag mod racisme bliver markeret med demonstrationer flere steder i Europa – og i mindst tre byer i Danmark: København, Odense, Århus.

Det er KEERFA – den anti-racistiske bevægelse i Grækenland – som for 2. år i træk har indkaldt.

Sidste år arrangerede Racismefri By demonstration i København – 1.200 deltog.

I år har ideen spredt sig: I København tog Racismefri By igen initiativ til demonstrationen, men flere organisationer og enkeltpersoner har meldt sig som medarrangører. Og dagen markeres i år i 3 byer i stedet for én.

UDGIVET af Internationale Socialisters Ungdom,
ADRESSE: ISU Internationale Socialister / ISU, Postboks 533
2200 København N
KONTO Nr.: 1551-5780160
MAIL: saa@socialister.dk
WEB: www.socialister.dk
TRYK: OTM
OPLAG: 1700 stk.
ANSVARSHAVENDE REDAKTØR: Jørn Andersen
Red. afsluttet den 23. februar 2015 ISSN 1600-2687

Interview

21. marts skal forene antiracist

Socialistisk Arbejderavis har snakket med Clara Willer Daverkosen, som er Børnebørn for Asyls repræsentant i styregruppen for 21. marts-demonstrationen i København.

Ud over sit politiske arbejde læser Clara psykologi.

Hvorfor er du gået med i 21. marts-projektet?

Som repræsentant fra Børnebørn for Asyl, har jeg sammen med folk fra Racismefri By været blandt initiativtagerne til 21. marts-demoen, og været med til at fastsætte parolen og de grundlæggende rammer for arrangementet.

Min personlige indgangsvinkel til det anti-racistiske arbejde, har været Danmarks flygtninge- og udlændingepolitik, der i mine øjne bør bygges ud fra humanistiske værdier, og med anerkendelse af vores medmenneskelige ansvar for mennesker i nød.

Hvad håber du at få ud af det?

Ligesom 1. maj forener arbejdere verden over, som en dag, der markerer og bevarer en fællesskabsfølelse, kunne 21. marts blive en dag, der gjorde det samme

for antiracist verden over.

Jeg håber, at være med til at skabe nogle gode grundrammer og traditioner omkring denne dag.

Ud over at sætte flygtningepolitikken på dagsorden har jeg også en forhåbning om, at den 21. marts kan blive et springbræt for et fremtidigt bredt samarbejde på tværs af antiracistiske bevægelser landet over.

Middelhavet er en kirkegård

Grænsen mellem EU og Tyrkiet er blevet lukket med pigtråd, overvågning, ubemandede droner og en stor mur. Det tvinger flygtninge fra krigene i Irak, Syrien og Afghanistan til at krydse Middelhavet i båd, når de forsøger at flygte til Europa fra krig og elendighed.

Af Jesper Juul Mikkelsen

Det er det europæiske grænseagentur Frontex, som står i spidsen for den intensiverede kontrol. Frontex' håndtering af flygtningene er brutal og har været årsag til, at mange er druknet i Middelhavet i deres forsøg på at komme til Europa.

Over 13.000 flygtninge er druknet i Middelhavet i løbet af de seneste 25 år, viser tal fra Amnesty International. Det er en menneskelig katastrofe, som foregår på Europas grænser, en kirkegård, vi aldrig hører om.

Koncentrationslejre

I Grækenland har Frontex desuden åbnet moderne koncentrationslejre til mennesker, hvis eneste forbrydelse er,

at de ikke har de rigtige papirer.

Man kan sidde i op til 18 måneder uden at komme for en dommer. De elendige forhold og den desperate situation i disse lejre har betydet, at dødstallet også her er højt.

Det er krigen mod terror som blev startet af George Bush og fortsat af Obama der er baggrunden for denne tragedie. Krigen som har kostet 100.000vis af menneskeliv og sendt millioner på flugt.

Denne lange krig har skabt millioner af internt fordrevne og flygtninge i nabolandene. Disse flygtninge ønsker som alle andre mennesker sikkerhed, jobs og fred.

Flygtninge er mennesker som dig og mig, og vi skal ikke finde os i den umenneskelighed, som politikerne står for, ved ikke at ville tage imod mennesker i nød.

Det er magthavernes krige, der har drevet millioner på flugt, og vi må kræve at vore politikere tager ansvar for den menneskelige katastrofe, som de selv har skabt.

Stop hetzen

Socialistisk Arbejderavis har interviewet Eman Ahmad, som er med i styregruppen for 21. marts-demonstrationen i København.

Hvorfor er du med til at organisere 21. marts demonstrationen?

Det er vigtigt, at vi som et stort fællesskab i Danmark viser, at minoriteter i Danmark ikke er slemme, uanset hvordan medierne fremstiller dem.

Og så synes jeg, det er rigtig svært at være muslim for tiden. Ikke kun fordi jeg selv er muslim, men også fordi jeg ser en stor hetz for tiden mod muslimer i både medier og underholdningsbranchen.

Jeg synes, det er vigtigt at stå frem og sige: Det er ikke okay at gøre sådan noget.

Hvordan oplever du selv hetzen?

Jeg oplever den både i fx TV-serier, hvor muslimske lande bliver portrætteret på en slem måde, men også når jeg går på gaden – især efter skudattentaterne.

Jeg har mødt mennesker på gaden, som har spyttet foran mig, fået tilråb på mit gymnasium og hademails på facebook.

Der er grupper, som går ind for, at musli-

mer skal sendes til koncentrationslejre som Auschwitz, og folk, der endda hiver tørklædet af muslimske kvinder eller skubber til dem. Sådan skal det ikke være.

21. marts i Århus

Der er planlagt flere aktiviteter i Århus den 21. marts i anledning af FN's antiracismedag.

Skt. Knuds Torv bliver under overskriften "Århus for mangfoldighed" omdannet til et multikulturelt torv med boder og en scene med diverse multikulturelle indslag. Det sker fra kl. 11.00-13.00 og arrangeres af LO-Århus i samarbejde med Integrationsrådet i Århus.

Kl. 13.00 er der indkaldt til antiracistisk demonstration med start fra Skt. Knuds Torv. Demonstrationen bevæger sig gennem Århus Midtby og ender på Store Torv. Her vil der være talere og forskellige musikalske og

kulturelle indslag.

Vil du være med til at mobilisere til demonstrationen på din skole, dit gymnasium, din arbejdsplads eller i dit lokalområde, kan du gøre følgende:

Komme til næste aktivistmøde torsdag den 5. marts i Foreningernes Hus, Gudrunsvvej 10A, Brabrand.

Gå ind på facebook-siden Århus for mangfoldighed eller skriv en mail til konn65@gmail.com

Der er også mulighed for at komme til antiracistisk stormøde torsdag den 12. marts kl. 19.00 i Gellerup. Mødet afholdes i Foreningernes Hus eller på Gellerup Bibliotek.

Hør mere eller bliv aktiv

Hvis du vil være aktiv i planlægningen af 21. marts demonstrationerne – eller bare vide mere – så er der kontaktoplysninger og info om møder her.

København Infomøder

Lørdag den 28. februar kl. 13.00 i Folkets Hus, 1. sal.

Lørdag den 14. marts kl.13.00 i Folkets Hus, 1. sal.

På møderne vil der være info og diskussion om baggrunden for demonstrationen, diskussion af hvordan man kan blive aktiv og til sidst bannermaling og skilte-workshop.

Mobilisering

Onsdag den 4. marts kl. 19.00 vil der være fælles plakatsætning flere steder i byen - se under begivenheder på www.facebook.com/21marts2015 for mere info om det - og for info om kommende aktiviteter frem mod den 21. marts.

Kontakt arrangørerne

Ved at skrive til os på 21marts2015@gmail.com, ringe til Christine på 2984 9470 – eller se mere på www.facebook.com/21marts2015

Odense Møder

For info om møder kontakt Frank på 2680 4833.

Kontakt arrangørerne

Vil du være aktiv så gå til gruppen: www.facebook.com/groups/335493219969996/ (Racismefri By – Odense for Mangfoldighed)

Vil du støtte gruppen og følge med i hvad der sker, så gå til siden: www.facebook.com/mangfoldig odense

Århus Møder

Aktivistmøde torsdag den 5. marts i Foreningernes Hus, Gudrunsvvej 10A, Brabrand.

Antiracistisk stormøde torsdag den 12. marts kl. 19.00 i Gellerup. Mødet afholdes i Foreningernes Hus eller på Gellerup Bibliotek (tjek Århus Mangfoldigheds facebook side).

Kontakt arrangørerne

Hvis du vil vide mere eller være aktiv, så kontakt Konni på konn65@gmail.com eller på 3025 8692. Ellers gå ind på Århus for Mangfoldigheds facebook side.

Den racistiske Pegida-bevægelse opstod i flere lande i Europa siden oktober, men er overalt enten slået tilbage eller på retræte.

Af Christine Bergen, foto: Mette Kramer Kristensen

I Dresden, hvor Pegida har holdt sine største demonstrationer på op til 25.000, har modsvaret været overvældende.

Pegida kom også til København og Århus, mens højreradikale grupper som SIAD annoncerede demonstrationer i bl.a. Silkeborg og Esbjerg.

De ville udnytte momentummet fra de store højreradikale demonstrationer i udlandet og efter angrebene i Paris til at bryde med den isolation, som det ekstreme højre i Danmark har været fanget i siden 90'erne.

Det er *ikke* lykkedes. Mod-demonstrationerne samlede mange gange flere end racisterne, og i alle byer – bortset fra København – lykkedes det ret hurtigt at lukke initiativerne ned.

København

I København har Pegida demonstreret hver mandag

siden den 19. januar. Deres første demo var på 250, siden er de stagneret på 40-50 deltagere – med undtagelse af mandagen efter angrebet i København, hvor de var 60-70.

Der er to ting at sige om dette:

For det første er det på trods af stadige demonstrationer *ikke* lykkedes Pegida København at bryde med højrefløjens isolation. Og derfor kunne de *ikke* udnytte stemningen efter angrebet i København.

For det andet: Hvorfor er det lykkedes at lukke Pegida ned i provinsen og ikke i København?

Mod-demonstrationerne i København har haft mellem 350 og 1000 deltagere. I de andre byer har deltagertallet været meget højere i forhold til byernes størrelse, fx Silkeborg 350 og Esbjerg 500.

Det afspejler, at i de byer har bredere organisationer – vigtigst Enhedslisten – været en aktiv del af mobiliseringen til demonstrationerne.

I København har det ikke været muligt at få de bredere organisationer, inklusiv Enhedslisten, til at mobilisere aktivt blandt sine medlemmer.

Nogle lokalafdelinger af EL har dog heldigvis bakket op, men desværre ikke EL som landsorganisation.

Racismefri by - Odense for mangfoldighed den 21. marts

Racismefri By – Odense for Mangfoldighed blev født den 13. januar 2015. Det skete på et åbent møde, hvor Racismefri By København deltog og fortalte om deres erfaringer.

Af Frank Rasmussen

På det første møde blev vi enige om, at et permanent netværk var nødvendigt, og at vi ville deltage i den internationale demonstrationsdag mod racisme og fascisme den 21. marts.

Netværket har holdt stor-møde hver tirsdag lige siden.

Vi gik i luften som nyt antiracistisk netværk den 7. februar med en demonstration, som samlede omkring 100 folk. Det skete, fordi en højrerabiat gruppe havde anmeldt en demonstration mod undertrykkelse af muslimske kvinder. Deres demonstration blev dog

afløst få dage før.

Netværket består af enkeltpersoner, hvoraf en del også er med i andre netværk. Bl.a. Bedsteforældre for Asyl, Muslimske Studenterunion, Folkekøkken Odense. Netværket rummer også folk, som er med i Enhedslisten, Radikal Ungdom, Danmarks Socialdemokratiske Ungdom, Internationale Socialister og SF.

Vi arbejder på at udbygge netværket. Det sker i forbindelse med forberedelserne til den 21. marts, hvor vi holder demonstration i Odense for hele Fyn.

Vi samles på Banegårdspladsen kl. 13 og demonstrationen vil gå gennem byen til Amfi-scenen på Brandts, hvor der vil være musik og talere.

Vil du være aktiv så gå til gruppen: www.facebook.com/groups/335493219969996/ (Racismefri By – Odense for Mangfoldighed).

Vil du støtte gruppen og følge med i hvad der sker, så gå til siden: www.facebook.com/mangfoldigodense (Racismefri By - Odense for Mangfoldighed)

Efter attentaterne i København

Fordøm attentaterne, og stå sammen mod magthavernes racisme

Ligesom socialister og humanister for godt en måned siden fordømte attentaterne i Paris, så fordømmer vi attentaterne mod et debatmøde og en jødisk synagoge i København i lørdags.

Dengang advarede vi om, at attentaterne i Paris ikke måtte bruges til at oppiske endnu mere islamofobi og fremmedhad.

Ikke nok at fordømme

Forløbet efter Paris-attentaterne viser, at det ikke er nok at fordømme.

Blot i den første uge efter attentaterne i Paris blev der i Frankrig registreret flere angreb på muslimer og andre minoriteter end i hele 2014. Mange muslimer var bange for at tale åbent, eller endda for at gå ud på gaden.

Det er præcist det samme, vi hører fra muslimske kolleger og medstuderende i København i dag. Forældre forsøger at holde deres teenagesønner og -døtre inden døre.

De gør det af angst for, at deres børn skal blive ramt af reaktionen fra folk, der har accepteret politikeres og mediers forklaring om, at attentaterne udtrykker

en kamp mellem vores “frie” samfund og “reaktionære mørkemænd”. At enhver muslim alene i kraft af sin religion eller enhver “fremmed” i kraft af sit udseende er en mulig mistænkt i “kampen mellem civilisationer”.

Behov for forklaringer

Efter attentaterne i Paris var danske politikere fra hele det politiske spektrum enige om at fordømme – og om at der ikke var brug for forklaringer. “De hader vores samfund,” var statsministeren, oppositionslederen og det øvrige politiske spektrum enige om, var forklaring nok.

Men hvis ikke attentater som i Paris og København blot skal føre til endnu mere racisme – uanset om den er rettet mod jøder, muslimer eller “fremmede” i almindelighed – så er der brug for bedre forklaringer.

De fleste, også muslimer, ville nok nøjes med et overbærende smil eller at trække på skuldrene, hvis det blot var nogle få satiretegnere, der latterliggjorde muslimer og deres religion.

Men med over 10 års krige, der med

dansk hjælp har dræbt 100.000'er i Mellemøsten, er sammenhængen en anden.

Og når krigene er forsøgt retfærdiggjort af en racisme, der dæmoniserer muslimer (og ikke kun kommer fra Dansk Folkeparti), så er “uskyldige” tegninger blot endnu mere benzin på den racisme, hvis sprogbrug mainstream-politikere som Thorning og Løkke nægter at udfordre.

Hånen, spotten og latterliggørelsen foregår ikke i et ellers lige og retfærdigt samfund. Det foregår i et samfund, der er mærket af krig, racisme og omfordeling fra fattig til rig.

Sammenhold mod krig, racisme og nedskæringer

At insistere på andre forklaringer end magthavernes er ikke at undskylde eller bortforklare. Det er at insistere på, at der er behov for et andet sammenhold end magthavernes “nationale sammenhold”.

De mange tusinder, der i aften i København vil demonstrere mod attentaterne, må ikke ende med at blive taget som gidsler for politiker-forklaringer.

De samme politikere, som har ført Danmark i krig. Som i årevis har bidra-

get til at gøre muslimer og “fremmede” til syndebukke. Og som især de seneste år har skærpet uligheden og den sociale elendighed i samfundet.

Der er brug for et andet sammenhold: Sammenhold blandt det store flertal af befolkningen, som er ramt af politikernes nedskæringer eller racisme.

21. marts: Flygtninge og muslimer er velkomne!

Et sådant sammenhold fra bunden forudsætter, at vi starter med entydigt at tage afstand fra den racisme, antisemitisme og islamofobi, som magthaverne bruger til at splitte os med.

Det er forudsætningen for at skabe den styrke, der kan slå racismen, krigspolitikken og nedskæringerne tilbage.

Derfor opfordrer vi alle til at deltage i, og mobilisere til, *Den Internationale Protestdag mod Racisme og Fascisme*, der finder sted over store dele af Europa 21. marts, og som i Danmark foreløbig er planlagt til at finde sted i Århus, Odense og København.

Daglig ledelse, Internationale Socialister 16.2.2015

Frankrig efter Charlie Hebdo-angrebet

Det umiddelbare svar efter angrebet på Charlie Hebdo var "national enhed" imod terrorismen.

Af Denis Godard fra Paris

Denne stemning passede Francois Hollandes regering godt, fordi det skjulte mange af modsætningerne i det franske samfund.

I den første uge efter angrebet var der en forfærdelig bølge af islamofobi, flere muslimer og andre minoriteter blev angrebet i den uge end hvad, der blev registreret hele sidste år.

Mange muslimer var bange for at tale åbent, eller endda for at gå ud på gaden. Det første eksemplar af Charlie Hebdo efter angrebet solgte 5 millioner eksemplarer. Den havde igen en forside, der havde til formål at ydmyge muslimer. Regeringen oversvømmede gaderne med politi, øgede sin rolle i bombningerne af Syrien og Irak og sendte krigsskibe til den Persiske Golf.

Demonstration for national enhed

Dette blev alt sammen gjort under dække af at forsvare "ytringsfriheden". Regeringen brugte dette argument for at give legitimitet til den stats-sponsorerede nationalenheds demonstration.

Det var en mærkelig stemning. Mange mennesker ønskede ikke at være en del af den "nationale enhed", men følte de skulle retfærdiggøre, hvorfor de ikke deltog i marchen. Presset for at rette ind var overvældende.

Men den "ytringsfrihed",

som regeringen var så vild for at "forsvare", begyndte at give bagslag. Politiet arresterede unge, nogle kun 13 år, for at tale imod Charlie Hebdo eller for at forstyrre det minuts stilhed, skolerne holdt, eller endda for at sætte spørgsmålstegn ved sloganet "Je suis Charlie".

Sidste november stemte det franske parlament – med overvældende flertal – for en hård anti-terror-lovgivning. Den blev hovedsageligt rettet mod folk, som de mistænkte for at rejse til Syrien. En af lovens bestemmelser er at ramme alle som "fremmer" eller "forsvarer" terrorisme – en samleklause, som er blevet brugt til at lukke munden på alle som satte spørgsmålstegn ved "Je suis Charlie"-konsensusen.

Mod ytringsfrihed

Det blev mere og mere klart, at arrestationerne og retsforfølgelserne, såvel som forsøgene på at forbyde alle møder og demonstrationer, var i direkte modstrid med "ytringsfriheden". Så regeringen skiftede retorik – til at kæmpe mod terror.

Hollandes regering udnyttede også muligheden til at presse en upopulær lov igennem, som vil sætte arbejdernes rettigheder yderligere tilbage – inklusive søndagsarbejde og "fleksibelt" nat-arbejde. Dette er en gave til cheferne.

Det er nu, trods alt, blevet mere acceptabelt at stille spørgsmål ved den nationale enhed. Mange folk fik kvalme af at se verdens ledere, deriblandt Israels Bibi Netanyahu, gå i parade forrest i

marchen.

Spørgsmål ved national enhed

Efter angrebene har store dele af den radikale venstrefløj – indbefattet fagforeningerne og muslimske og immigrant-organisationer – bakket op om den nationale enheds demonstration. Andre siger, at venstrefløjen kun kan organisere blandt dem, som ikke tog del i marchen. Begge holdninger er forkerte.

Den ene indrømmer, at der eksisterer en ting som "national enhed", den anden ignorerer en stor del af dem, som dukkede op på dagen, men er blevet utilfredse med anti-muslim-retorikken og begrænsningerne for ytringsfriheden.

Mange accepterer nu, at marchen blev brugt til yderligere at ydmyge en stor del af det franske samfund.

Folk stiller nu store spørgsmål om islamofobi og racisme, begrænsningerne på ytringsfriheden osv.

På dagen for marchen gik vi en gruppe ind i demonstrationen for at tale om, hvorfor vi ikke marcherede. Først var vi bekymrede over den reaktion, vi kunne møde, men snart blev det klart, at mange folk var åbne for diskussion. Vi satte ikke spørgsmål ved demonstrationen, men ved den politik, som dominerede den.

På trods af vores frygt har det fascistiske Front National (FN) ikke vundet direkte på denne stemning. Men på længere sigt har FN meget at vinde. Det er klart, at den politiske stemning har skiftet til fordel for FNs leder Ma-

rine le Pen.

Kampagne imod islamofobi

Dette har skabt et nyt fokus for venstrefløjen. Mange på den radikale venstrefløj glemmer deres forskelligheder for at starte en kampagne imod islamofobi og for at organisere antiracistiske gademobiliseringer.

Olivier Besancenot, leder af NPA, udtalte tidligt, at han ikke ville deltage i den nationale enheds demonstration. Det var en vigtigt og principiel holdning, som gav selvtillid til dem, som var urolige over statens reaktion.

En af konsekvenserne har været en ny og mere seriøs attitude inden for NPA på spørgsmålet om islamofobi. Nu er der generel enighed om, at det er en vigtig prioritet, og at der er et uopsætteligt behov for at bygge relationer med muslimske organisationer.

Denne energi bliver til en seriøs mobilisering for den 21. marts, hvor der er international demonstrationsdag mod racismen. Og det giver socialister og antiracister muligheden for en seriøs kampagne mod islamofobi, som vil kunne udvide sig til modstand mod Frankrigs "krig mod terror".

Denis Godard er medlem af det franske Nouveau Parti Anticapitaliste (Nyt Antikapitalistisk Parti, NPA).

Oversat og forkortet fra Socialist Review, februar 2015.

Marxister og terrorisme

Socialister fordømmer naturligvis angrebene i København og Paris. Men vi står ikke "skulder ved skulder" med vore magthavere.

Af Christine Bergen, foto Mette Kramer Kristensen

For når de fordømmer angrebene, må vi også påpege deres hyckeri. Som Trotskij skrev: "Det er de samme folk som, ved andre lejligheder er rede til at kaste millioner af mennesker ind i krigens helvede."

Vi må holde fast i, at den form for terrorisme, som har dræbt, såret og ødelagt livet for langt flest uskyldige mennesker, er de imperialistiske staters terrorisme: Krigene i Mellemøsten og Israels gentagne angreb mod Palæstina.

Det er i denne undertrykkelse, at "kimen" til terrorister som dem, der stod bag angrebene i Paris og København, ligger.

Socialister er modstandere af terror

Terrorisme handler om, at en lille elite skal slås på vegne af det store flertal – som forbliver passive tilskuere.

Men det forandrer ingenting. Det system, vi kæmper imod forsvinder ikke, fordi uskyldige (eller for den sags skyld magthavere) bliver udsat for terrorangreb.

Undertrykkelsen stammer fra det kapitalistiske system – og den eneste kraft, som kan smadre det, er den organiserede arbejderklasse.

Trotskij skrev: "en strejke, selv af beskeden størrelse, har sociale konsekvenser – at styrke arbejdernes selvtillid, flere medlemmer til fagforeningen, og ikke sjældent selv en forbedring i produktionsteknologien."

I modsætning til det er terrorisme handling for de få på vegne af flertallet.

Terror styrker magthaverne

Terrorangreb skaber naturligvis vrede blandt almindelige mennesker.

Denne vrede kan magthaverne udnytte til at styrke racismen eller indføre mere overvågning, flere penge til politi og efterretningstjenester, og til at svække de basale demokratiske rettigheder.

Det har vi set dem gøre gang på gang, senest med den nye terrorpakke, som kom få dage efter skyderierne i København.

Alt sammen noget som de ikke "kun" vil bruge mod terrorister, men mod alle, som kæmper imod systemet.

Podemos:

Fra gadens parlament til parlamentarisk ansvarlighed

Syrizas valgsejr har givet nyt håb til den sydeuropæiske venstrefløj. Situationen i Grækenland spejler sig på mange måder i den spanske politiske scene.

Af Marie Jæger

Her er venstrefløjs-partiet Podemos førende i meningsmålingerne blot et år efter dannelsen af partiet.

Podemos' popularitet har uden tvivl at gøre med, at resten af det politiske etablisement er ude af stand til at repræsentere et alternativ til nedskæringspolitikken og et perspektiv for forandring af en krisepræget social virkelighed.

Korrupte politikere og tårnhøj arbejdsløshed

Arbejdsløsheden i Spanien er stadig over 25 pct., og en fjerdedel af befolkningen lever under fattigdomsgrænsen. Samtidig er antallet af spanske millionærer steget, og Spaniens 100 rigeste mennesker har i løbet af det seneste år set deres formuer stige med 9,4 pct. Spanien er i dag det land i Europa med næststørst ulighed.

Der er intet at sige til, at store dele af den spanske befolkning har mistet tiltroen til de etablerede politiske partier. Det spanske socialdemokrati, PSOE, sad ved magten frem til 2011, og har gennemført en række af de reformer og nedskæringer, som har fulgt i kølvandet på den økonomiske krise. Samtidig har den ene korrupsions-sag

efter den anden ramt både PSOE og flere af Spaniens store fagforeninger. Den traditionelle venstrefløjs organisationer er ude af stand til at tegne et håb om forandring.

Håbet fra de 99 %

Håbet om forandring er siden 2011 i stedet blevet rejst af sociale bevægelser som 15-maj-bevægelsen (også kendt som Indignados), som gennem pladsbesættelser protesterede mod arbejdsløshed, nedskæringer, den skruppelløse finanskapital og politiske partiers manglende evne til at varetage almindelige menneskers interesser.

Denne type protester har bragt millioner på gaden – undersøgelser viser, at hver fjerde spanier har deltaget i demonstrationer i løbet af de seneste år. Opbakningen til disse protester er et bevis på, at krisens konsekvenser har radikaliseret store dele af den spanske befolkning.

Det er delvist denne politiske arv, Podemos søger at bygge på. Podemos bygger videre på den retorik, som opstod omkring sociale protestbevægelser og henvender sig netop til de "99 %", som ikke føler sig repræsenteret af eksisterende partier.

Den primære politiske modsætning bliver i Podemos' forståelse derfor ikke mellem højre og venstre, men mellem professionelle politikere, spekulanter og kapitalejere mod den almindelige befolkning.

Udbredelsen af denne klasseforståelse er naturligvis vigtig i en tid, hvor de fleste politiske partier mere eller mindre ukritisk

abonnerer på hele det neoliberale projekt. Spørgsmålet er, om Podemos formår at vende den folkelige opbakning til reelle forbedringer for almindelige menneskers liv.

Skandinavisk velfærdsmodel som forbillede

Trods den tydelige inspiration fra 15-maj-bevægelsen består grundlæggerne af Podemos primært af en gruppe akademikere og medie-aktivister ledet af Pablo Iglesias, som i dag er generalsekretær for Podemos. Siden har flere aktivister, hvoraf en del har deres erfaringer fra 15-maj-bevægelsen, tilsluttet sig partiet.

Men trods inspirationen fra sociale bevægelser, som har været kendetegnet ved basis-demokrati og flad struktur, har Pablo Iglesias efter partiets stiftende generalforsamling i oktober 2014 formået at centrere størstedelen af den politiske magt i partiet omkring sig selv og sine støtter frem for at basere den på de "cirkler", som partiets medlemmer er organiseret i.

Partiets politik er ligeledes rettet til og strømlinet og erklærer åbent den skandinaviske velfærdsmodel som forbillede.

Podemos' officielle politik forudsætter, at man blot kan skifte de "dårlige" politikere ud med nogle bedre af slagsen og dermed lægge grunden til et samfund i overensstemmelse med den almindelige befolknings interesser.

Opskriften på succes: demokratisk

organisering og radikal systemkritik

Efter Podemos høstede 1,2 millioner stemmer ved det Europæiske Parlamentsvalg i maj 2014 og fik færtten af parlamentarisk indflydelse, er den radikalitet, som sociale protestbevægelser bragte ind i partiet, således ofret på den økonomiske ansvarligheds alter.

Men Podemos har netop nydt så stor popularitet, fordi det har præsenteret sig selv som et radikalt alternativ til det politiske system. Jo mere partiet forsøger at integrere sig i den parlamentariske logik, jo mere vil det underminere fundamentet for dets popularitet.

Almindelige medlemmers aktive, organiserede modstand er afgørende, hvis Podemos for alvor skal udfordre krisepolitikken.

Uanset Podemos-politikeres moralske overlegenhed og karakterstyrke, er det ikke alene nok til at modstå EU's nedskæringsregime. Derfor må modstanden spredes til arbejdspladserne, hvor strejker – de kapitalløses stærkeste våben – kan lægge et reelt pres på politikere og kapital.

Derfor er det afgørende, at organisering og mobilisering på skoler og arbejdspladser fortsætter, hvis Podemos' løfter om et bedre Spanien skal opfyldes.

Podemos er en inspiration og et håb for den spanske befolkning – men kan kun vedblive at være det, hvis medlemmerne fortsat organiserer sig og kæmper for det demokratiske og systemkritiske perspektiv, som giver Podemos sin berettigelse.

International Socialism 145

International Socialism er det teoretiske tidsskrift for vores britiske søsterorganisation, Socialist Workers Party.

Den vigtigste artikel i det seneste nummer er Anne Alexanders: ISIS and counter-revolution – en marxistisk analyse af baggrunden for ISIS' opståen efter nederlagene for de arabiske revolutioner og krisen for såvel den sekulære venstrefløj som den reformistiske islamisme.

Den libanesiske socialist Bassem Chit nåede inden sin alt for tidlige død i oktober 2014 at skrive artiklen Nationalism, resistance and revolution, som kritiserer nogle grundlæggende præmisser for store dele af den arabiske venstrefløj. Et must-read for alle, der interesserer sig for

kamp og modstand i Mellemøsten.

Desuden om Mellemøsten: Phil Marfleets Palestine and the Arab revolutions.

Tre medlemmer af spanske En Lucha har skrevet en solidarisk-kritisk analyse: The challenge of Podemos, som danner udgangspunkt for artiklen herover.

Den sidste artikel, jeg vil fremhæve, er Simon Joyce's: Why are there so few strikes? Den handler om Storbritannien, men hans analyse kan også gøre os klogere, når vi stiller det samme spørgsmål i Danmark.

SYRIZA & STATEN

Det er svært at overvurdere den historiske betydning af den valgsejr, som det radikale venstrefløjsparti SYRIZA vandt i Grækenland i sidste måned.

Af Alex Callinicos

Men vil græsk og international kapital lade den overleve, hvor tidligere venstrebevægelser blev knust?

Landet har gennem de seneste 30 år oplevet de mest intense sociale kampe i Europa under regeringer fra både centrum-venstre (PASOK) og centrum-højre (Nyt Demokrati, ND).

Kampene toppede i 2010-12 som reaktion på en brutal nedskæringspolitik beordret af "trojkaen". Det er Europa-Kommissionen (EU), Den Europæiske Centralbank (ECB) og Den Internationale Valutafond (IMF).

Ustabilt

Omkring 32 generalstrejker samt besættelser af byernes pladser og masseprotester har gjort Grækenland ustabilt.

SYRIZAs vækst fra et relativt marginalt parti til udfordrer til regeringsmagten på under to år var et resultat af disse massebevægelser.

PASOK, der havde været dominerende i græsk politik siden begyndelsen af 1980'erne, måtte se sin sociale base forsvinde. SYRIZA blev det vigtigste parti for arbejderklassen i byerne ved valgene i maj og juni 2012.

Alene de materielle lidelser, pga. nedskæringspolitikken, er noget, intet udviklet kapitalistisk samfund har oplevet siden 1930'erne.

Dette tippede balancen blandt vælgerne endnu længere mod venstre. Det samme gjorde nogle målbevidste kampe, fx mod fascisterne i Gyldent Daggry og mod Samaras' forsøg på at lukke den statslige tv-station ERT.

Den radikale venstrefløjs samlede stemmetal var på næsten 42,5 procent, inklusive KKE og Den Anti-kapitalistiske Venstrefront (ANTARSYA), som har betydelig indflydelse i arbejderbevægelsen og i studenterbevægelsen.

Strategisk problem

SYRIZA har fremlagt et program, hvis mål er at afbøde de værste virkninger af nedskæringspolitikken. Men den nye regering står over for et strategisk problem.

Grækenland er bundet i en spændetroje af nedskæringer gennem de "aftale-memoranda" (notater), der blev underskrevet af skiftende græske regeringer og EU i 2010-12.

Oprindeligt sagde SYRIZA, at de ville skrotte disse memoranda, men samtidig holde Grækenland i eurozonen.

Arbejdere, der har kæmpet mod fyringer, på et Syriza-rally i Athen i sidste måned (Foto: Guy Smallman)

Fornylig har partiets talsmænd – fx den nye finansminister Yanis Varoufakis – frafaldet løftet om at skrotte memorandaene. I stedet vil de genforhandle de vilkår, som Grækenland tilbagebetaler sin gæld på.

Mange førende økonomer støtter denne idé. Det er almindeligt anerkendt, at den græske statsgæld, 175 procent af nationalindkomsten, er for høj til at blive tilbagebetalt.

Problemet er, at dette blankt afvises af EU-præsident Jean-Claude Juncker, den tyske kansler Angela Merkel og andre dominerende skikkelser i EU. For den tyske herskende klasse er nedskæringspolitikken en måde at fastholde en økonomisk model baseret på høj eksport og lav inflation.

ECBs, Den Europæiske Centralbanks, seneste beslutning om at indføre "kvantitative lempelser" – dvs. trykke penge for at genoplive økonomien i euroområdet – var et politisk nederlag for Merkel.

Hun er bekymret for, at en indrømmelse til Grækenland vil føre til tilsvarende krav om at slække på nedskæringspolitikken andre steder i Europa.

Podemos, det voksende nye parti i Spanien, håber at følge SYRIZAs eksempel. Flere mainstream-politikere i Portugal, Italien, og selv Frankrig ville være glade for at se Tysklands greb om eurozonen svækket.

Så Tsipras-regeringen står over for meget stærke ydre pres. Hvordan kan den overvinde dem?

Den marxistiske politiske teoretiker Stathis Kouvelakis, en ledende skikkelse på SYRIZAs venstrefløj, argumenterede for nylig, at i Grækenland "ser vi en bekræftelse af synspunktet om en gramsciansk-poulantziansk mulighed, dvs. at tage magten ved et valg, men kombinere det med social mobilisering."

Erobre staten

Han fortsatte: "Staten skal erobres indefra og udefra, oppefra og nedefra."

Nicos Poulantzas, en anden græsk marxistisk politisk teoretiker, var i slutningen af 1970'erne fortalende for "en kamp inden for staten".

Den skulle være "konstrueret til at skærpe de interne modsætninger i staten, til at gennemføre en dybtgående omdannelse af staten" understøttet af nye "strukturer af direkte demokrati i basis".

Der er to problemer med en sådan strategi.

For det første er der grænser for "de indre modsætninger i staten". Især har en kapitalistisk stat brug for undertrykkelsesapparaterne – hæren, politiet, sikkerheds- og efterretningstjenesterne – for fortsat at kunne bevare den eksisterende orden.

Revolutionære marxister – Antonio Gramsci i lige så høj grad som Lenin eller Trotskij – har altid argumenteret for noget andet. Den eneste måde at stå op imod den tvangsmæssige kerne i staten er ved at opbygge de alternative former for magt, der skabes af arbejdere som led i deres kampe.

Dette fører til det andet problem. Det typiske mønster for venstre-regeringer er, at de har en tendens til at blokere denne proces, både for at bevare deres egen autoritet og for at øge deres forhandlingsrum i forhold til den herskende klasse.

Fx forsøgte Salvador Allendes Folkeenheds-regering i Chile at forhindre dannelsen af "cordones" –koordinationer skabt af aktivister i arbejderklassen – i forløbet op til militærkuppet i september 1973.

Siden begyndelsen af 2012 er strejke- og protest-niveauet i Grækenland faldet markant, mens arbejderne ventede på en Tsipras-regering.

SYRIZA-tilhængere blokerede for en national lærerstrejke i maj 2013, der kunne have genoplivet anti-nedskærings-bevægelsen. Kouvelakis indrømmer, "vi har ikke ... stærke og stabile organisationer for de underordnede klasser, hvorfra vi kan kæmpe i situationer med langvarig konfrontation."

Det ekstraordinære grundlag, som den nye regering er blevet dannet på, som en koalition med det højreorienterede anti-nedskærings-parti De Uafhængige Grækere (ANEL), peger i retning af yderligere demobilisering.

Mason retfærdiggør denne beslutning som en måde at "skabe en stabil regering for SYRIZA", som mangler to pladser for at have parlamentarisk flertal.

Men han undergraver sit eget argument ved at påpege, at "Syriza kan regne med støtte fra 15 kommunistiske parlamentsmedlemmer, eller at de undlader at stemme, i alle økonomiske tiltag mod nedskæringspolitikken."

Ikke blot var koalitionen unødvendig, men den inddrog i regeringen det, Kouvelakis kalder "et parti fra højrefløjen, et parti, der er særdeles optaget af at beskytte den 'hårde kerne' i statsapparatet."

Dets leder, Panos Kammenos, en homofob og antisemit med forbindelser til Grækenlands store skibsejere, leder nu en del af denne hårde kerne som forsvarsminister.

Hans tilstedeværelse vil gøre det meget sværere at opbygge den enhed mellem "indfødte" grækere og migrantarbejdere, som antiracistiske aktivister har kæmpet for.

Ligeledes er politiet kendt for at indeholde mange tilhængere af Gyldent Daggry. Trods fængslingen af dets leder kom Gyldent Daggry på tredjepladsen ved valget med 6,28 pct. af stemmerne, kun lidt mindre end ved valget i 2012.

Så SYRIZA står over for stærke modstandere både internt og eksternt. Partiet vil ikke kunne vinde over dem med sine ministres charme eller forhandlingsevner.

Venstrefløjens styrke i Grækenland afhænger af genoplivning og videreudvikling af den massebevægelse, der udviklede sig så eksplosivt i 2009-12.

Revolutionære socialister bør fejre den nye regerings sejr og støtte de progressive initiativer, den tager. Men hele den græske radikale venstrefløj vil blive bedømt på, hvor godt den er i stand til at fremme arbejderens selvorganisering, selvtillid og kampvilje.

Det er der, magten til at ende nedskæringspolitikken ligger.

Oversat og forkortet fra Socialist Worker (UK), nr. 2439, 3 feb. 2015. Læs den fulde artikel på socialister.dk

Manolis Glezos: Før det er for sent

Den første større negative reaktion inde fra SYRIZA mod aftalen med Eurogruppen kom fra Manolis Glezos, medlem af Europa-Parlamentet for SYRIZA.

Manolis Glezos er en levende legende i modstandsbevægelsen mod fascismen. I 1941 fjernede han sammen med Lakis Santas det tyske flag fra Akropolis. Siden dødsdømt og fængslet under skiftende regeringer og under militærjuntaen.

Manolis Glezos har været parlamentsmedlem for venstre-partier i lange perioder siden 2. Verdenskrig, senest for SYRIZA. Han fik flest stemmer af alle græske kandidater til EU-valget i 2014.

Erklæringen fra Manolis Glezos kan læses herunder:

Før det er for sent

Det forhold, at Trojkaen er blevet omdøbt til ‘Institutionerne’, at Memorandum er blevet omdøbt til ‘Aftalen’ og Kreditorerne er blevet omdøbt til ‘Partnere’ – på samme måde som at omdøbe kød til fisk, ændrer det ikke den tidligere situation.

Og man kan ikke ændre det græske folk stemmeafgivning ved valget 25. januar.

Det græske folk stemte for det, som SYRIZA lovede: At vi afskaffer nedskærings-regimet, der er en strategi ikke kun for oligarkerne i Tyskland og de øvrige kreditorlande, men også for det græske oligarki; at vi ophæver memorandaene og trojkaen og al nedskærings-lovgivning; at vi den næste dag med en lov afskaffer trojkaen og dens konsekvenser.

En måned er gået, og dette løfte er endnu ikke blevet til handling.

Det er virkelig en skam.

Fra min side UNDSKYLDER JEG over for det græske folk for at have bistået med denne illusion.

Før den forkerte retning fortsætter.

Før det er for sent, lad os reagere.

Først og fremmest må alle medlemmer, venner og tilhængere af SYRIZA på hastemøder på alle niveauer i organisationen beslutte, om de accepterer denne situation.

Nogle siger, at i en aftale må man også gøre nogle indrømmelser. Af princip kan der ikke være noget kompromis mellem undertrykkeren og den undertrykte, da der ikke kan være et kompromis mellem slaven og erobreren.

Frihed er den eneste løsning.

Men selv om man accepterer denne absurditet, er de indrømmelser, der allerede er gjort af den tidligere pro-memorandum-regering med arbejdsløshed, fattigdom og selvmord til følge, ud over enhver grænse for indrømmelse ...

Manolis Glezos, Bruxelles, 22.2.2015

SYRIZAs valg

Den 25. januar vandt SYRIZA det græske parlamentsvalg på løfter om at stoppe de nedskæringer, fyringer og privatiseringer, som de foregående regeringer havde gennemført.

Af Jørn Andersen

Deres politik havde ført til en hidtil uhørt forarmelse i et europæisk land. Og siden 2009 havde arbejdere og studerende protesteret. Nu fik man så væltet nedskærings-regeringerne.

Et håb

For millioner, ikke kun i Grækenland, men over hele Europa, vakte SYRIZAs valgsejr et håb.

Et håb om, at tingene kunne være anderledes. At magthavernes angreb kunne stoppes.

SYRIZAs leder, Tsipras, gentog, nu som statsminister, at man ville hæve mindstelønnen, rulle privatiseringerne tilbage, genansætte fyrede offentligt ansatte, give statsborgerskab til flygtningebørn osv.

SYRIZAs opbakning voksede fra 36 pct. ved valget til 45 pct. to uger senere.

Aftalen

Den 20. februar indgik SYRIZA-regeringen en aftale med euro-gruppen, som reelt vil gøre det umuligt for SYRIZA at indfri andet end ganske få af valglofterne.

Aftalen giver SYRIZA et pusterum på 4 måneder. Til gengæld har man accepteret ansvaret for hele gælden. I de 4 måneder skal alle nye udgifter godkendes af euro-bosserne, og de forrige regeringers nedskæringer kan ikke rulles tilbage.

Og endnu værre: Tsipras kaldte dagen efter aftalen for “et vigtigt og vellykket resultat”.

Er håbet slukket?

I skrivende stund, 3 dage efter aftalen, kan man kun sige noget helt overord-

net om, hvad der vil ske.

Den første meningsmåling efter aftalen meldte om stor opbakning til regeringens kurs. Det vil formentlig ændre sig, når det bliver klart, at man ikke får rullet privatiseringer, fyringer og nedskæringer tilbage.

Inden for SYRIZA er protesterne begyndt: Se Erklæring fra Manolis Glezos her på siden. New York Times rapporterede om demonstrationer allerede 2 dage efter aftalen.

Strategiske valg

SYRIZA har fået et pusterum. Spørgsmålet er, hvad der skal gøre, at man står stærkere om 4 måneder?

Den marxistiske økonom, Michael Roberts, beskrev for en måned siden situationen som “den umulige trekant”: 1) at forblive i euroen, 2) at rulle nedskæringerne tilbage, og 3) at SYRIZA bliver siddende på taburetterne.

Punkt 1 er i modsætning til de to andre. Uden en annullering af gælden, dvs. græsk udtræden af euroen, vil SYRIZA blive tvunget til at fortsætte nedskæringerne.

En udtræden af euroen vil kræve, at de græske arbejdere overtager fabrikker, kontorer og institutioner og begynder at producere for velfærd i stedet for for profit.

Det er desværre ikke SYRIZAs svar. Men mange vil nok alligevel give SYRIZA flere chancer.

Men hvis ikke SYRIZA kommer med en plan B, vil logikken i situationen de næste måneder drive folk enten mod højre igen – eller mod den anti-kapitalistiske venstrefløjs svar: Græsk udtræden af euroen under arbejderkontrol.

Arbejderne til SYRIZA: “Giv ikke efter”

En bølge af demonstrationer fejede hen over Grækenland i søndags (15. februar). Den største foregik på Syntagma-pladsen uden for det græske parlament i Athen, og skiftet i stemningen var klart.

af Panos Garganas i Athen

De første demonstrationer efter valget var til støtte for regeringen. Ti dage senere handlede de klart mere om at opfordre SYRIZA til ikke at give efter.

Antallet af mennesker og bannere er vokset, herunder fra organiserede grupper af arbejdere. De vigtigste slogans var imod EU’s afpresning – men også for at sige til regeringen: “Giv ikke efter” og “Betal ikke gælden”.

Der var andre demonstrationer sidste

onsdag. Men først samledes omkring 1.000 arbejdere og tilhængere uden for den statslige TV-station ERT, som den forrige regering lukkede.

SYRIZA lovede at genåbne den, men har ikke givet garantier for hvor mange arbejdspladser og kanaler, der vil blive genetableret. Arbejderne vil have det hele tilbage – og under deres kontrol.

“Center for kamp”

Fyrede offentligt ansatte oprettede et “center for kamp” – en kiosk for flyveblade og kampagner – midt i den nord-græske by Thessaloniki.

Borgmesteren rev den ned. Han sagde det var dårligt for turismen. Men i sidste uge genopbyggede de den og sagde: “Vi har ikke fået vore arbejdspladser tilbage

endnu, så vi stopper ikke kampen.”

Lærerne indkaldte til en demonstration, da regeringen forsøgte et tilbagetog fra løftet om genoprette deres arbejdspladser og løn. Men de aflyste den, efter SYRIZA havde lovet at holde sit ord.

Og havnearbejdernes fagforening har lovet at kæmpe, hvis regeringen bakker ud af løftet om at stoppe privatiseringen af havnene.

Forhandlinger med EU

Denne modstand viser en vej frem. Den kan styrke Grækenlands forhandlingsposition.

Men finansminister Varoufakis har tvunget sig op i et hjørne ved at sige, at han er nødt til at gå på kompromis.

Det er netop nu, Grækenland bør bryde

med euroen. Men ved at udelukke dette gør SYRIZA det muligt for modstanderen at spille deres spil.

EU-magthaverne bluffer, når de siger, de vil kunne klare en græsk exit (udtræden af euroen) – ingen af dem ønsker, at deres svage økonomier skal absorbere dette chock. Hver enkelt EU-regering er også under pres fra vreden mod nedskæringerne.

Dette er den græske regerings stærkeste kort, og bevægelser mod nedskæringer overalt har en rolle at spille.

Panos Garganas er redaktør af Arbejder-Solidaritet, søsteravis til Socialistisk Arbejderavis, og ledende medlem i den anti-kapitalistiske koalition ANTARSYA.

Oversat fra Socialist Worker (UK) nr. 2441, 17. februar 2015

Venstreregeringer

Kan vi stemme os til magten?

SYRIZA's valgsejr og Podemos' fremgang i Spanien rejser vigtige spørgsmål om venstrefløjens strategi: Kan vi stemme os til magten?

Af Anders Bæk Simonsen

Eksempler på venstreregeringer i Europa er få og ligger et stykke tilbage tiden.

Men man kan nævne Labour-regeringen 1945-1951 i England, den spanske folkefrontsregering 1936-39, den franske folkefrontsregering i 1936 og – uden for Europa – Allendes regering 1970-1973 i Chile samt nuværende regeringer i Venezuela og Bolivia.

Hvad er en venstreregering?

Venstreregeringer er båret frem af et håb om, at der er et alternativ til den gældende orden.

Som den irske socialist John Molyneux skriver:

“Det er med andre ord ikke en pro-frit marked, pro-USA, pro-imperialistisk business-as-usual-regering med måske en lille bøjning i retning af moderat keynesianisme og velfærdsstaten. Det er åbenlyst heller ikke en regulær arbejdsmagt med overtagelse af banker og store virksomheder under arbejderkontrol, som direkte går i gang med afskaffelsen af kapitalismen og overgangen til socialisme. Det er et eller andet sted midt imellem.”

Venstreregeringer ønsker, inden for kapitalismen, at gennemføre en række reformer, der regulerer kapitalismen og derfor støder sammen med kapitalens kerneinteresser, for at tilgodese arbejderklassen og de undertrykte levevilkår.

Arbejderklassen vil typisk forvente, at en sådan regering forsvare dens interesser mod kapitalen. Og de vil forvente, at den enten er anti-imperialistisk, eller i det mindste ikke støtter op om krige eller imperialistisk rivalisering.

Lad os kigge på et par af eksemplerne.

Attlee-regeringen 1945-51

Attlees Labour-regering kom til magten ved et jordskredsvalg, hvor arbejdere efter 2. verdenskrigs rædsler stemte for

mere dybtgående forandringer.

Regeringen leverede markante økonomiske og sociale reformer, der i høj grad hævede arbejderklassens levevilkår. De blev leveret uden særligt megen kamp.

Reformerne blev modvilligt accepteret af den herskende klasse. Dels fordi det økonomiske opsving efter krigen skabte plads til reformer. Dels fordi frykten for strejker osv. bestemt var til stede.

Men regeringen gjorde ikke op med det udemokratiske Overhus eller kongehuset.

Dens udenrigspolitik var dybt reaktionær: Den forsvarede landets egne kolonier og støttede andre kolonimagter. Den undertrykte katolikkerne i Nordirland, fremstillede atombomben og stod på USA's side under den kolde krig.

Når arbejderklassens selv tog initiativer og påbegyndte strejker, brugte regeringen bøllemetoder. Strejkende minearbejdere, havnearbejdere og gasarbejdere blev udspioneret, forfulgt og dømt.

Regeringer satte militæret ind mod strejker ikke mindre end 18 gange under Attlees regering. To gange måtte regeringen kræve undtagelsestilstand.

Selv om regeringen nationaliserede mineselskaber, gas, kul, jernbaner, vand, jern- og stålindustrien samt Bank of England, tog den ikke et eneste skridt mod arbejderkontrol.

Selv om ejerskabet var på offentlige hænder, var der ingen arbejdsmagt, ingen demokratisk styring af disse offentlige mega-koncerner af arbejderne selv. De forblev i den samme klasseposition som lønarbejdere uden kontrol over produktionsmidlerne.

Chile 1970-73

I 1970 vandt socialistpartiet med Salvador Allende i spidsen valget. Han dannede en folkefrontsregering med kommunistpartiet og nogle liberale partier.

Folkefrontspolitikken gennemførte sociale reformer og mindre nationaliseringer samt øgede de offentlige investeringer. Den udfordrede ikke statsapparatet eller militærets magt, men prøvede at få dem til at støtte regeringen eller

blot forholde sig neutrale.

De første par år så folkefrontens politik ud til at virke. Økonomien voksede og arbejderne levevilkår blev forbedret.

Men da Chile blev ramt af en krise i 1972, satte det regeringen på prøve.

Skulle man støtte op om massive protester, strejke og demonstrationer samt de koordinerings-netværk (cordones), som arbejderne organiserede på arbejdspladser og lokalt som modsvar på krisepolitikken?

Arbejderklassen krævede, at der skulle sættes skub på reformerne.

Samtidig begyndte kræfter i den herskende klasse at planlægge et militærkup. Der var to mislykkede kupforsøg mod Allende i 1973.

Alligevel ville Allende hellere stå på god fod med generalerne end bevæbne arbejderne.

Den 11. september 1973 gennemførte general Pinochet et militærkup med hjælp fra USA og dræbte over 30.000 mennesker inkl. Allende. Han var blevet indsat som hærchef af Allende en måned inden.

Strategi

Læren er, at overtagelsen af regeringskontorerne ikke i sig selv ikke sikrer, at man træder ind på den socialistiske sti, eller blot at der bliver ført progressiv politik.

Et parlamentarisk flertal og regeringsmagten er kun meget små demokratiske øer i et kæmpestort udemokratisk hav. Et hav, der består af magteliternes netværk, deres kontrol over økonomien, militæret og statens øverste embedsmænd.

Det er her, strategien om venstreregeringer viser sin svaghed.

Uden at bygge en politisk kamporganisation, der kan øge selvtrilliden og aktiviteten i arbejderklassen, er man med til at svække den klasse, der har potentialet til at smadre kapitalismen.

Læs også

John Molyneux: Hvordan skal man forstå venstre-reformismen?
marxisme.dk/arkiv/molyneux/2013/06/venstrereformismen.asp

HISTORIEN OM 8. MARTS

Historien om 8. marts viser, hvordan kvinde-kamp og klassekamp går hånd i hånd.

Kvindernes internationale kampdag blev første gang markeret 8. marts 1911. Den blev indkaldt på en international socialistisk konference i København året før.

Clara Zetkin, leder af kvindernes bureau i det tyske socialdemokrati, foreslog dagen. Og valget af dato var ikke tilfældigt.

Tusindvis af kvinder i strejke

Den 8. marts 1908 gik 15.000 kvindelige syarbejdere på gaden i New York for at kræve ret til faglig organisering, stemmeret for kvinder, bedre løn- og arbejdsforhold og stop for børnearbejde.

Mange af kvinderne var immigranter, som lige var kommet til USA. De arbejdede og levede under forfærdelige forhold.

Senere samme år stemte nogle af kvinderne for at starte en fagforening, men blev fyret. Det blev starten på en 13-ugers strejke, som omfattede 20.000 tekstilarbejdere i New York.

Trods politivold og arbejdsgivernes bøl-ler vandt kvinderne strejken. De fik kortere arbejdsuge, betalt ferie og betaling for alle deres arbejdsredskaber.

Kvindekamp er klassekamp

I 1911 og de følgende år var der 8. marts-demonstrationer i næsten alle større europæiske byer. Hovedkravet var stemmeret til alle.

Den russiske socialist, Alexandra Kollontai, bemærkede:

“Efter hver kampdag for arbejderkvinderne, meldte flere kvinder sig ind i de socialistiske partier, og fagforeningerne voksede. Dagen med arbejderkvinders militans hjælper med at øge bevidstheden og organiseringen af proletariske kvinder. Og det bidrag er afgørende for succes for dem, som kæmper for en bedre fremtid for arbejderklassen.”

Borgerskabets feminister argumenterede også for stemmeret til kvinder. De ville have samme position i den undertrykkende klasse som deres mænd.

Revolution

Men for arbejderklassen handlede kvindekamp om mere end bare retten til at blive undertrykt på lige fod.

Clara Zetkin skrev: “Hånd i hånd med mænd fra sin egen klasse bekæmper arbejderkvinden det kapitalistiske samfund.”

Da 1. verdenskrig brød ud i 1914, blev kvindernes kampdag ikke længere markeret.

Men i 1917 gik russiske kvinder på gaden og krævede brød og fred. Deres politiske strejker, demonstrationer og kamp for mad blev startskuddet til den russiske revolution.

KVINDEUNDERTRYKKELSE – ET RELATIVT NYT FÆNØMEN ♀

Gennem historien har kvinder haft – og har stadig – en langt lavere placering i samfundet end mænd. Men det har ikke altid været sådan. Det er en vigtig pointe.

Af Christine Bergen

Mange – selv på venstrefløj – forklarer det med, at mænd har en medfødt eller biologisk tilbøjelighed til at ville undertrykke kvinder. Men eftersom den er et ret nyt fænomen (set i forhold til hvor længe mennesket har eksisteret), så virker det ikke som en troværdig forklaring.

(Og det er en højst nedslående forklaring, for kan kvindeundertrykkelsen så nogensinde afskaffes?)

Kigger man på historien kan man se at kvindeundertrykkelsen opstod side om side med klassesamfundet og den private ejendomsret – en proces, som Friedrich Engels beskriver i sin bog “Familiens, Privatejendommens og Statens oprindelse”.

Kvindeundertrykkelse er et relativt nyt fænomen

Mennesket har eksisteret i mere end 2 millioner år – og det moderne menneske i 100-200.000 år. I langt størstedelen af den tid levede vi som nomader i klassesløse jæger- og samlersamfund (hvad Engels kalder “ur-kommunisme”).

Disse samfund bestod af små grupper af mennesker som samarbejdede for at overleve – de delte den mad, de fandt, og der var lighed mellem alle medlemmer af gruppen, også mænd og kvinder.

I jæger- samlersamfundene stod mændene generelt for at jage, mens kvinderne samlede planter, rødder osv. Den arbejdsdeling, som skyldes, at kvinder er gravide og ammer, betød ikke at kvinders position var lavere end mænds. Kød udgjorde mindstedelen (omkring 30 pct.) af kosten i jæger- samlersamfund, og jagt er en relativt usikker måde at skaffe mad på.

Først for 10.000 år siden begyndte de tidligste former for jordbrug – og med det opstod klassesamfundet og kvindeundertrykkelsen side om side.

De første klassesamfund opstår

Menneskene i jæger- samlersamfundene levede en nomade tilvæ-

relse, det gav en begrænsning for hvor mange “rigdomme” (mad osv.), de kunne ophobe. Også ved de tidligste former for jordbrug og husdyrhold var produktiviteten endnu så lav, at der ikke kunne samles noget særligt overskud.

Men da metoderne til at dyrke jorden blev bedre (oksetrukne plove og avancerede vandings-systemer), skabtes en – med Engels’ ord – “praktisk talt ubegrænset tilgang til mad sammenlignet med tidligere”.

tionen, uanset at de blev gravide eller skulle passe små børn. Derfor var deres status ikke lavere end mænds.

I de tidlige landbrugssamfund var der en arbejdsdeling mellem kønnene, så mændene passede dyrene og ryddede skov til marker, mens kvinderne dyrkede jorden med hakker og lignende. Dette kunne gøres af gravide, eller mens man holdt øje med små børn.

Men da plogen (og overrislings-systemer) blev opfundet overtog mændene det langt tungere arbejde.

Samtidig fødte kvinderne flere børn end før: I de nomadiske jæger- samlersamfund prøvede man at holde børnetallet nede – der er grænser for, hvor mange små børn man kan slæbe rundt på. Men i landbrugssamfundene betød flere børn mere arbejdskraft – og dermed større overskud.

Så mens mændene blev bundet

Det betød op-hobning af rigdomme, i første omgang i form af korn og kvæg.

Ophobningen betød, at man kunne klare sig igennem år med dårlig høst. Men de nye metoder krævede også mere planlægning, og overskuddet skulle administreres.

Der opstod en gruppe af mennesker, som blev fritaget for det hårde arbejde på marken og i stedet tog sig af de opgaver. De var adskilt fra den direkte produktion og blev den første herskende klasse.

Det første klassesamfund opstod for 6.000 år siden i Mesopotamien, nogle få århundreder senere i Ægypten, Iran, Indusdalen og Kina.

“Kvindekønnets verdenshistoriske nederlag”

Kvinder havde før været i stand til at indgå på lige fod i produk-

mere og mere til arbejdet med marken og husdyrene (af en herskende klasse på jagt efter større overskud), blev kvinderne i højere grad fortrængt fra det arbejde og overladt til arbejdet med børnepasning, madlavning og husligt arbejde.

Dette, og den øgede produktion fra marken og husdyrene (som betød at mere kunne bruges til handel eller ophobning i stedet for direkte forbrug), øgede mændenes (og i særdeleshed den herskende klasses mænds) magt over arbejdsproduktet.

Det er her rødderne til kvindeundertrykkelse ligger – en undertrykkelse, som efterhånden blev bakket op af ideer om kvinders “naturlige” underlegenhed, som man kan finde i religion, lovgivning, ritualer osv.

Som en understregning af den pointe konkluderede en omfattende undersøgelse fra 2011, at i de lande, hvor man historisk havde brugt plogen (i modsætning til kun hakken), havde “færre kvinder på arbejdsmarkedet, i politik ... såvel som større forekomst af holdninger som fremmer ulighed mellem kønnene.”

Arvefølgen skal sikres...

I den periode tog familien form, med antropologen Eleanor Leacock ord:

“Udskilningen af familien fra stammen og institutionaliseringen af det monogame ægteskab var de sociale udtryk for privatejendommen i udvikling; såkaldt monogami tilbød midlerne, som kunne gøre ejendom til individuel

arv.”

Familien opstod kun for at overføre rigdom fra en generation til den næste: Magthaverne kunne give deres rigdom og dermed position videre til deres børn, og kun på den måde kunne klassesamfundet opretholdes.

Monogamiet (dvs. strengt monogami fra kvindernes side – mandligt polygami har altid været accepteret, visse steder endda reguleret i loven) skulle sikre manden “ægte arvinger” – og overtrædelse fra kvindens side blev straffet strengt.

Kvindeundertrykkelsen opstod først i de familier, som udgjorde de herskende klasser, men spredte sig efterhånden til resten af samfundet.

Afskaf undertrykkelsen!

Kvindeundertrykkelsen eksisterer stadig, men ikke i samme form som dengang. Når produktionsmåden (og dermed det materielle grundlag for den) har skiftet, har undertrykkelsen også skiftet form.

Kvindeundertrykkelsen opstod side om side med klassesamfundet. Det viser for det første, at det behøver ikke være sådan. For det andet, at hvis vi skal afskaffe kvindeundertrykkelsen for altid, så skal vi afskaffe klassesamfundet.

Artiklen er den første i en serie om kvindeundertrykkelse, der fortsætter i de kommende numre af avisen.

Skab et alternativ til 8. marts-initiativet

TAG KVINDERNES KAMPDAG TILBAGE!

For ottende år i træk arrangerer 8. marts-initiativet i København demonstration under parolen “Forbyd sexkøb nu!”

Af Christine Bergen

På deres hjemmeside er der kun indhold, der argumenterer for at forbyde sexkøb. Men uanset om man er for eller imod sexkøbsforbud, så er det et problem, som rammer ret få kvinder.

Men kvindeundertrykkelse opleves af alle kvinder hver eneste dag – især arbejderkvinder. De får mindre i løn for samme arbejde. De har hovedansvaret for det huslige arbejde. Børneopdragelse, sexismen og varegørelse af kvinders krop opretholder ideen om, at de er mænd underlegne.

Nedskæringer på fx daginstitutioner og ældrepleje rammer kvinder dobbelt: Som arbejdere bliver de fyret eller skal løbe stærkere. Og det er oftest kvinder, der privat overtager ansvaret for den pleje, det offentlige ikke giver.

8. marts-initiativet kan ikke bruges til noget som helst i kampen mod kvindeundertrykkelse.

8. marts er kvindernes kampdag. Hvis kvindekampen ikke skal reduceres til kampen mod prostitution, er det nødvendigt, at venstrefløj tager 8. marts tilbage fra de småborgerlige feminister, der har taget patent på den!

1989: USSR's sammenbrud

I året 1989 faldt det ene diktatur efter det andet i Østeuropa. Mest spektakulært Østtyskland efter massivt folkeligt pres og med nedrivning af den forhadte Berlin-mur.

Af Charlie Lywood

I marts 1990 afholdtes de første frie valg, og i juli samme år tvang store demonstrationer i Albanien regimet til at gennemføre reformer af systemet. I oktober blev Øst- og Vesttyskland genforenet.

Men hvad med USSR, som startede balladen, da reformkræfter i selve kommunistpartiet introducerede ideen om forandringer?

Den ånd, de lukkede ud af flasken, kunne ikke proppes ned igen. Den regerende elite kunne kun kigge på, da de mistede deres imperium. Der var hverken vilje, økonomi eller militært format til at gennemføre en invasion af de lande, som meldte sig ud af den russiske sfære.

Nationale oprør

I første omgang så Gorbatjov ud til at sidde rimeligt stabilt på magten i Kreml. Men det var en illusion.

Den russiske økonomi var på fallittens rand. De forskellige nationalstater, som USSR bestod af, rørte på sig, og nationalistiske strømninger for løsrivelse vandt frem.

I marts 1991 gav problemerne fra en svag økonomi sig udslag i en landsomfattende minearbejderstrejke. Den anden inden for to år.

Det var bl.a. minearbejderstrejken i 1989 – “sæbestrejken” – som fortalte Gorbatjov og co., at social uro i USSR's centrum ville være prisen for militære eventyr i Østeuropa.

I juni 1991 udbrod der generalstrejke i Albanien, som tvang statsministeren til at gå af. Endnu et bevis på, at det ville være yderst farligt at forsøge at vende tidevandet med magt.

Den gamle garde

I Rusland vinder Boris Jeltsin præsident-

valget. Det signalerer endnu mere reform, endnu mere en udfordring for den gamle garde, som hele tiden har ventet på en mulighed for at slå igen.

I august 1991 slår de til og sætter Gorbatjov i husarrest. Men en stor del af hæren ville ikke være med, og Jeltsin og hans støtter arrangerede store demonstrationer, hvor Jeltsin talte til folket, mens han stod på en tankvogn.

Kuppet mislykkedes og Gorbatjov blev befriet. I forbindelse med det fejlslagne kup erklærede Ukraine selvstændighed (efter store demonstrationer på Maidan-pladsen i Kiev) efterfulgt af Moldova, Aserbajdsjan, Kirgisistan og Armenien.

I december samme år erklærede Jeltsin sammen med lederne af de andre republikker, som udgør USSR, at unionen var opløst.

Nyliberalisme uden kontrol

Efter det mislykkede kup i 1991 kunne Jeltsin tvinge Gorbatjov fra magten og gå hele vejen med økonomiske reformer:

privatiseringer og liberaliseringer.

I oktober 1991 stemte 876 mod 16 i den russiske Sovjet for økonomisk reform. Økonomiministeren, Gaidar og hans gruppe så sig selv som et “kamikaze-kabinet”.

De troede, at deres reformer ville producere “kreativ destruktion” og derfor “jo større chok, jo mere terapi”. Altså destruktion af kapital.

Deres politik var nyliberalisme uden kontrol.

Røver-kapitalisme

Tjubais, chefen for privatiseringsbølgen, sagde: “De stjæler, stjæler og stjæler. De stjæler stort set alt, og det er umuligt at stoppe dem. Men lad dem stjæle og bemægtige sig ejendom. De vil blive ejere, og ærværdige administrator af deres ejendomme” om den ny direktør-klasse. Som i øvrigt stort set bestod af de samme mennesker, som var i ledelseslaget under USSR.

I vesten så man stort på denne kasino-kapitalisme. George Soros, finansmanden, kommenterede i The Economist: “Det er

røver-kapitalisme, det er lovløst, men på samme tid meget vitalt og holdbart.”

Men det gik anderledes. Monopolerne, som udgjorde det meste af den sovjetiske økonomi, fastholdt deres magt over det, de havde.

I januar 1992 blev den centrale prisfastsættelse stoppet. Håbet var, at det vil dæmpe efterspørgslen og stimulere udbudet. Det modsatte skete. Stærkt stigende inflation og en likviditets-krise.

Oligarker

Så man liberaliserede banksektoren for at give folk mulighed for at få lån. Der blev oprettet banker over det hele. Hele 2.500 banker var der i 1994 mod nogle få stykker under USSR.

Det førte til, at man mistede kontrol over banksektoren, og kriminelle aktiviteter flourerede. Men det betød også, at nogle få rige mænd, oligarker, begyndte at kontrollere store dele af den russiske økonomi.

Op til det store økonomiske kollaps i 1998 var spekulationer i papir og aktier udbredt, da de ny-rige skulle investere deres penge. De holdt op med at investere i økonomisk aktivitet, men førte deres penge over i noget som kunne berige dem.

Det førte til en udbredt bytte-økonomi. Bytte-økonomien, som før stod for ca. 6 pct. af økonomien, blev i 1997 vurderet til at udgøre 40 pct. Så da det asiatiske sammenbrud kom i 1998, var den russiske økonomi vidt åben for tilbageslag.

Financial Times beskrev det politiske klima i Rusland således:

“Landets stærke mænd er begyndt at kræve politisk og økonomisk stabilitet. Denne lille gruppe af bankfolk, industrifolk og regionale bosser fik jackpot, da landets rigdom blev omfordelt. Men nu da denne massive gavebod – som eftertidens russere med rette kan kalde århundredes rip-off – er ovre, ønsker vinderne desperat fuldt ud at legitimere deres gevinst.”

Putin og nationalismen blev den legitimering de fik.

Statskapitalisme

Når vi ser tilbage, skal vi så se på USSR-tiden med nostalgi?

Ingenlunde. De økonomiske problemer, som blev afsløret, efter Jeltsin kom til magten, var der allerede inden. Men måden, det blev tacklet på og af hvem, er det afgørende spørgsmål.

De samme herskere

Det var præcis den samme privilegerede herskende klasse, som bestyrede USSR, der bagefter berigede sig på liberalisering af økonomien.

I de statskapitalistiske lande (USSR og Østeuropa) blev de kaldt ‘nomenklaturaen’. Denne klasse af mennesker sikrede sig adgang via kommunistpartiets ledende poster eller gennem sovjet-systemet.

Denne gruppe udgjorde i 1995 75 pct. af regeringen og Jeltsins præsident-team. I regionerne sad de på 83 pct.

af de ledende poster.

I den ny business-elite var der kun 40 pct., som tilsyneladende ikke var en del af nomenklaturaen. Men af dem var hovedparten teknokrater og agenter (fx fra det tidligere KGB), som alligevel var forbundet til det gamle regime.

Under de politiske forandringer blev privatiseringsbølgen ikke enden på den gamle herskende klasse, men et afgørende instrument i at konsolidere deres økonomisk greb om ressourcerne – til deres egen fordel.

Arbejderklassen, som økonomisk fik mindst ud af USSR's fald (og tabte en hel del social sikkerhed), havde ikke givet den herskende klasse nævneværdig politisk modstand.

Men de løftede heller ikke en finger for at forsvare det gamle regime. Det var til en vis grad også minearbejderne

og andre grupper, som bragte det gamle regime til fald.

Organisér

Men det afgørende er, at arbejderklassen har fået rum til at bevæge sig i. De kan i flok løfte hovedet og protestere mod uretfærdigheder og social armod.

Denne landvinding er guld værd. Blandt andet er de frie fagforeninger, uanset deres begrænsninger, et konkret udtryk for dette.

Opgaven for socialister i Rusland er at bruge dette til at genvinde både begreber og bevægelse til arbejderklassens fordel.

Artiklen er den fjerde i serien om omvæltningerne i 1989 og efter. I næste nummer slutter vi serien med et kig på, hvordan ‘murens fald’ påvirkede venstrefløjen.

Portugal 1974-75

Nellikerevolutionen

Den 25. april 1974 lød tonerne fra "Grandola Villa Morena" i radioen i Lissabon. Det var et signal til officerer fra De Væbnede Styrkers Bevægelse (MFA) om at starte et statskup.

Af Sigurd Sejer Skov

Fascisten António Salazar havde siddet tungt på magten i 36 år fra 1932 til 1968. Hans efterfølger, Marcello Caetano, lovede liberaliserende reformer, men faldt snart tilbage i gamle vaner.

De endeløse kolonikrige havde skabt vrede blandt soldaterne, som led nederlag på nederlag i Mozambique og Guinea.

MFA's kup gav fascismen dødsstødet og skulle indføre en moderne blandingsøkonomi og stoppe kolonikrigene.

Portugals industri var lille, men meget koncentreret: 86 pct. lå omkring Lissabon og Porto. Koncentrationen af arbejderklassen bidrog til dennes centrale rolle de næste 1½ år.

Provisorisk regering

MFA opfordrede den konservative general Spínola til at tage magten. Under hans ledelse dannedes den første 'provisoriske regering'. Den bestod af en officersjunta omkring Spínola, det lille portu-

giske socialdemokrati, PS, og kommunistpartiet, PCP.

Der var altså 3 magtcentre på én gang: Juntaen, MFA og regeringen.

Regeringen repræsenterede mere eller mindre alle klasser. PCP havde vundet respekt i kampen mod fascismen, og satte sig nu for at øge magten inden for fagforeningerne, især i landsorganisationen Intersindical.

Spínola indså snart, at arbejderne modstand rev revolutionen ud af hans hænder.

Arbejderne

Arbejderne strejkede og krævede lønforhøjelser. Da de havde vundet en lønstigning på 30 pct. og mange indrømmelser, mente PCP, og dermed Intersindical, at det måtte være nok.

1. juni organiserede de en anti-strejke demonstration, som trods lille opbakning havde stor symbolsk betydning.

Svaret kom prompte med strejker og blokader, og 18. juni demonstrerede ca. 25.000 mennesker for strejkerne. I dagene efter blev hæren, med PCP og Intersindical i spidsen, sat ind mod de strejkende.

Presset fra oven

fik strejkeledelsen til at godkende en kun lille, symbolsk lønstigning.

Den første regering falder

Den første provisoriske regering blev erstattet af en ny og mere

venstreorienteret, hvor MFA fik større magt. Herefter blev Den Kontinentale Operations Kommando (COPCON) dannet.

COPCON skulle rykke ud, når arbejdernes krav blev for store, og tvinge dem til at makke ret.

Men allerede ved den første indsats viste det sig, at soldaternes sympati lå hos arbejderne. COPCON nægtede at rette ge-

værerne mod demonstranterne.

Spínola formåede ikke at mobilisere de reaktionære portugisere, da han prøvede at lave en demonstration kaldet "det tavse flertal". Han trak sig tilbage 29. september. Juntaen gik i opløsning, og den tredje provisoriske regering blev dannet.

De undertrykte festival

Denne fase var "de undertrykte festival". En bred vifte af venstrefløjspartier blomstrede op ved siden af PCP og PS.

Chefer med fascistiske forbindelser blev krævet fjernet. Snart krævede man alle chefer, som var mod arbejderne, fjernet.

Men PCP m.fl. mente ikke, at målet kunne være socialisme. Portugal var ifølge dem endnu ikke økonomisk udviklet nok.

Håbet om forandring bragte arbejderne sammen. Mange boligområder blev styret kollektivt. Mellem maj og oktober 1974 opstod der 4.000 arbejderkommissioner, dvs. på næsten alle arbejdspladser.

Inter Empresas

De manglede dog en mere formel organisering, hvilket skabte stor forvirring og hindrede skabelsen af varige arbejdsråd.

Med tvær-fabriks-komiteerne (Inter Empresas) kom man dog tæt på. De indkaldte til protestdemonstrationer mod regeringens stigende højredrejning. Her var parolerne anti-kapitalistiske og krævede, at NATO, som var ankret op uden for Lissabons kyst, skulle "ud af landet".

Trods Inter Empresas' store potentiale, forstod den portugisiske venstrefløj ikke vigtigheden af at bygge op omkring arbejderådene og lede disse til flere sejre.

Den politiske krise skærpes

Mens menige arbejdere og rege-

ringen sloges om militærets loyalitet, og bekæmpede hinanden med demonstrationer, voksede højrefløjen og det internationale pres på regeringen med krav om orden.

Den voksende højrefløj skærpede frygten for, at Portugal blev det nye Chile (Pinochets blodige kup i Chile fandt sted blot et halvt år før MFA's kup).

Men faren skulle i stedet vise sig at komme fra samarbejdspolitikere i PS og PCP.

Den 19. september overtog en "ny" regering magten. Den lignede den forrige, men gav mere indflydelse til midterpartierne.

Der var også kamp om medierne. Efter længere tids konflikt om den arbejderstyrede radiostation "Radio Renascença" satte regeringen soldater ind og sprængte dens radiosender i luften.

En af konsekvenserne var, at Setubals kampkomité blev kraftigt styrket. Den var det bedste eksempel på, hvad arbejdermagten var i stand til.

Her havde arbejderne magten over lokalavisen, og stod i spidsen for krav om landsdækkende lønstruktur og en fagforening for bygningsarbejdere.

Kravet endte med en stor demonstration uden for den grundlovsgivende forsamling, hvor man holdt forsamlingen som gidsler. Efter 36 timers kamp gav regeringen indrømmelser.

25. november

Trods sådanne højdepunkter skete der ting bag kulisserne. PS og MFA ville genindføre militær disciplin. Den 18. november 1975 mødtes de og håndplukkede regeringsloyale soldater og officerer og gjorde klar til et kup.

Ugen efter, den 25. november, da den selvsamme gruppe soldater, som havde angrebet, gjorde oprør efter den kritik, de havde mødt fra arbejderne, blev PS' og MFA's håndplukkede soldater sat ind mod dem, hvorefter oprørerne overgav sig uden kamp.

Disse begivenheder udtrykte en generel tendens. Oprøret var ikke i stand til at svare på, hvem der skulle have magten, og overlod initiativet til de hidtidige magthavere. Borgerskabets magt blev aldrig igen lammet, som det havde været i perioden 1974-75.

Læren fra Portugal

Nederlaget 25. november blev ikke en voldelig kontrarevolution. Men arbejderklassen havde mistet meget af sin tidligere styrke.

Af Anne Andersen Lange

På trods af at arbejdere havde været massivt på gaden kort forinden, formåede man ikke at mobilisere et svar på faldskærmstroppersnes opfordring. Reformismens tag i arbejderklassen viste sig at være langt større end det revolutionære venstres.

Venstrefløjen havde ikke peget på muligheden for at overtage magten. Og frygten for en gentagelse af Pinochet-kuppet i Chile lagde en dæmper på dristigheden i arbejderklassen.

Samtidig spillede PCP en afgørende rolle i at holde revolutionen tilbage. De havde hele vejen været på linje med PS om, at man ikke skulle tage magten.

Fra starten manede PCP til forsigtighed. Og de argumenterede imod strejker som svar på reaktionens angreb 25. november. Som betaling fik de lov til at beholde

deres plads i den nye regering.

De revolutionære

Den revolutionære venstrefløj forstod ikke vigtigheden af at opbygge et parti og organisere massivt blandt arbejderne, og de overså faren ved reformismen.

Nogle var alt for fokuserede på guerilla-taktik og militærets rolle. Andre lagde sig op af PCP og sagde, at Portugal ikke var tilstrækkeligt udviklet til socialisme.

Men et revolutionært parti med medlemmer på alle arbejdspladser, der leverede argumenter mod reformisternes logik og for arbejderne selvstændige magt og organisering, kunne have ændret historiens gang i Portugal.

Læs mere

Peter Robinson: Nellikerevolutionen. Portugal 1974-75 (1987) marxisme.dk/arkiv/robinsonp/1987/nellikerevolutionen >> Tony Cliff og Chris Harman: Portugal: Læren af den 25. november (dec. 1975) marxisme.dk/arkiv/cliff/1975/12/portugal-laere/

Her står ISU

Krisen

Ingen tror længere på, at den økonomiske verdenskrise snart er overstået. Det har sat en ny og langt mere alvorlig dagsorden både for magthaverne og for alle os andre.

Magthaverne – ”de 1%” – slås indbyrdes. De kæmper for deres magt og privilegier.

Danske kapitalisters svar er at få danske arbejdere til at betale for krisen med lønnedgang og angreb på velfærd og solidaritet. Europæiske kapitalisters svar er at få europæiske arbejdere til at betale. Amerikanske ... osv.

Det virker bare ikke. Den enkelte virksomhed – eller den enkelte stat – får måske en kortvarig fordel. Men når alle skærer ned, bliver konkurrencen bare endnu hårdere.

Krisen er blevet en systemkrise – og dermed en politisk krise.

Modstand

Selv om deres ”krise-medicin” ikke virker, så rammer den hårdt for os andre. Verden over angriber magthaverne uddannelse, løn- og arbejdsforhold, pensioner osv. – samtidig med at arbejdsløsheden vokser.

Det sker, uanset om der er borgerlige eller socialdemokratiske politikere på taburetterne.

Den samme krise, der nogle steder får folk til at dukke nakken, får andre steder millioner til at protestere, demonstrere eller strejke.

Socialister gør en forskel

Valget i 2011 lærte os, at forandringen ikke kommer fra en ”rød” regering. Den har, ligesom de fleste faglige ledere, accepteret kapitalismens nedskærings-logik. Håbet om forandring kommer fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over.

Socialister er aktive i bevægelserne, fordi flere skal være aktive, men også for at give dem retning.

Når nogen siger, at vi først og fremmest skal forhandle med magthaverne, siger vi, at vi skal starte med at opbygge modstanden fra neden.

Når nogen siger, at bevægelsen mest handler om enkeltspørgsmål, så siger vi, at modstanden mod krig, global opvarmning, racisme og undertrykkelse hænger sammen.

Flere organiserede socialister betyder, at vi kan gøre bevægelserne stærkere.

Socialisme eller barbari

Den økonomiske krise er en systemkrise. Den betyder bl.a., at ingen griber ind over for klimakrisen, der truer liv og velfærd for milliarder af mennesker.

Under krisen spredes racismens gift. Og krisen gør risikoen større for, at krigene i Irak, Afghanistan og Libyen blot er forvarslar om endnu flere – og større – krige.

Som det skete efter krisen i 30’erne.

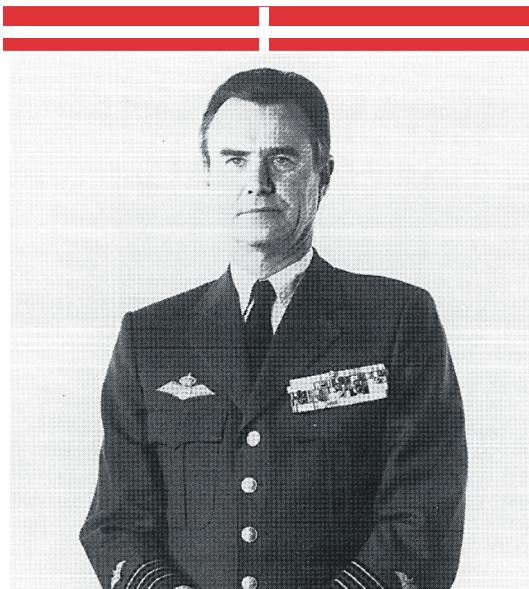
Vi står ved en historisk korsvej: Vi kan lade kapitalismen fortsætte og opleve et barbarisk rædsels-scenarie for os selv og vore efterkommere.

Eller vi kan følge inspirationen fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over. Vi kan sige nej til at betale for krisen og begynde at bygge modstand fra neden.

Masseprotester betyder, at millioner vil begynde at diskutere, hvad alternativet er til deres fallerede system. Internationale Socialister/ISU mener, at verden er rig nok til, at alle kan få nok, hvis arbejdere, studerende og pensionister overtog samfundet. Hvis vi demokratisk og kollektivt besluttede, hvad der skal produceres og hvordan, kunne vi skabe en verden for alles behov og ikke kun elitens.

Vi kalder det socialisme – og vi synes det er værd at slås for.

Vil du være med? Vi har brug for dig, og du har brug for os, hvis vi skal skabe en anden verden!

Skulder ved skulder – med regeringen, kong Henrik og Saudi-Arabien

”Vi står skulder ved skulder,” erklærede statsminister Helle Thorning-Schmidt med patos i stemmen ved mindehøjtideligheden 16. februar for terrorofrene i København. Ved sin skulder havde hun kronprins Frederik.

Af Lars Henrik Carlskov

Mon de mindedes, hvordan netop kronprinsen og forsvarsminister Nicolai Wammen tre uger forinden havde stået skulder ved skulder med det saudiarabiske diktatur ved mindehøjtideligheden for den afdøde kong Abdullah?

I Aarhus talte samme Wammen ved mindehøjtideligheden for terrorofrene. Mod den wahhabistiske ideologi, som gerningsmanden fandt hos Islamistisk Stat, som omvendt har fået den, og finansiering, fra Saudi-Arabien.

Altså det Saudi-Arabien, som kronprinsen og Wammen besøgte for at ære den despot, hvis regime hyppigt stod bag bl.a. offentlig piskning, håndsafhugning og halshugning for ”trolddom”.

Grusomheder som dem Islamistisk Stat begår – og som officielt er grunden til Danmarks foreløbigt fjerde krig i Irak (1990-1991, 1998, 2003-2007 og 2014-?). Endnu en krig oven i de tre krige, hvorfra Islamistisk Stat opstod.

Det danske kongehus, hvis fine fornemmelse for undersåtternes bekymringer ofte er blevet prist, satte det hele i perspektiv, da prinsgemalen på et pressemøde afbrød sine kones udtalelser om terror ved at gentage sit ønske om at blive tituleret ”konge”.

Måske er vi alligevel mange, der ikke ønsker at stå skulder ved skulder med Thorning, Wammen, kong Henrik og det saudiske diktatur?

Stormøde i Et Andet Universitet

I weekenden 13.-15. marts holder studenterbevægelsen Et Andet Universitet sit første nationale stormøde.

Af Lars Henrik Carlskov

Et Andet Universitet har spredt sig fra Københavns Universitet til Aarhus Universitet, Roskilde Universitet (RUC) og senest Aalborg Universitet.

Bevægelsen har de seneste måneder bl.a. gjort sig bemærket med blokader, demonstrationer og andre protester mod fremdriftsreformen, dimensioneringsplanen og erhvervslivets indflydelse på uddannelsessystemet.

Stormødet, der finder sted på Aarhus Universitet, er åbent for alle, der kan støtte kravene (”Træk nedskæringerne tilbage – Væk med fremdriftsreform og dimensioneringsforslag” og ”Lad viden og uddannelse være mål for universitetet, ikke erhvervsrelevans”). Uanset om man selv er studerende eller ansat ved et universitet.

Stormødet skal bl.a. diskutere politisk grundlag, organisationsform og kommende aktioner. Bl.a. er der allerede luftet planer om en fælles national aktionsdag med samtidige protester på de forskellige universiteter.

Lørdag aften under stormødet, dvs. 14. marts, er der desuden arrangeret indsamlingsfest for bevægelsen, som ligeledes er åben for alle sympatisører. I Aarhus har Et Andet Universitet desuden planlagt en aktion i forbindelse med den lokale universitetsbestyrelses møde 25. februar (dvs. efter denne avis’ deadline).

Læs mere om Et Andet Universitet på facebook.com/etandetuniversitet og kontakte bevægelsen via etandetuniversitet@gmail.com.

Seminar 28. marts

HVORDAN FÅR VI EN ANDEN VERDEN?

Lørdag den 28. marts arrangerer Internationale Socialister/ISU et seminar i København under overskriften ”Hvordan får vi en anden verden?”

Seminar foregår fra kl.11-18, og temaerne vil være:

- Reform eller revolution: To veje til samme mål, eller to forskellige mål?
- Hvad er en revolution? Klasse, parti, opstand
- Workshop: Modstand mod racismen efter 21. marts
- Valgkamp eller klassekamp?

Det præcise sted for seminaret er endnu ikke fastlagt, men det kommer til at foregå i København.

Seminaret er åbent for alle, der synes, vi har haft kapitalisme længe nok.

Reservér dagen. Mere præcist program kommer snarest på socialister.dk

@Det er her det sker

København

Mødes kl. 19.00 i Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34. Kontakt Anders, 3035 4256, for mere info.

Torsdag 26. februar: Marxisme og terrorisme.

Torsdag 5. marts: Teorien om statskapitalisme.

Torsdag 12. marts: Socialister og religion: Mere end bare opium.

Torsdag 19. marts: mødeemne endnu ikke fastlagt - tjek socialister.dk

Torsdag 26. marts: mødeemne endnu ikke fastlagt - tjek socialister.dk

lister.dk

Odense

Mødes kl. 19.00 i Ungdoms-huset, Nørregade 60. Kontakt Jens, 2426 8023, for mere info.

Torsdag 26. februar: Er islamofobi racisme – eller?

Torsdag 5. marts: Hvad vil internationale socialister?

Torsdag 12. marts: Overenskomst 2015: Hvad er der på spil for offentligt ansatte?

Torsdag 19. marts: Hvem er den moderne arbejderklasse?

Torsdag 26. marts: Imperialismen og kurdernes historie.

IS/U Odense på Facebook: facebook.com/groups/703272553037371/

Midtjylland

Kontakt Carsten, 2622 3858, for info om møder og aktiviteter.

Århus

Mødes kl. 19.30 i Studenternes Hus, lokale 2.2, Nordre Ringgade 3. Kontakt Hans Erik, 6128 9615, for mere info.

Tirsdag 3. marts: Sexism and the system.

Tirsdag 17. marts: Den marxistiske tradition.

Tirsdag 24. marts: Hvordan får vi et samfund uden racisme?

Intro-seminar i Århus

11. april: Tid, sted og program kommer snart på socialister.dk – samt i næste avis.

Mere info: Konni, konn65@gmail.com, tlf. 3025 8692

Solidaritet og sympatikonflikt

Socialistisk Arbejderavis har talt med Henrik Bay-Clausen, formand for 3F Kastrup, hvis medlemmer står for næsten alt 3F-arbejdet i Kastrup Lufthavn, og flere gange har været i strejke og sympatikonflikter.

Er 3F klar til at varsle sympatikonflikt med Flybranchens Personale Union (FPU)?

"Sympatikonflikt er et værktøj i den danske model. Vi har før varslet sympatikonflikt og vi kan gøre det igen for at støtte en anden fagforening, som er ude i en lovlig hovedkonflikt. Vi afventer Arbejdsrettens afgørelse og at FPU beder os om at varsle sympatikonflikt."

Henrik Bay-Clausen tilføjer, at "de ansatte og de faglige organisationer i flybranchen, ja hele transportbranchen gennem lang tid har været hårdt presset af social dumping og globale selskaber, som Ryanair."

Han slutter med at sige:

"I dag forstår langt flere nødvendigheden af, at fagforeningerne kan lave overenskomster, der sikrer ordentlige løn- og arbejdsvilkår. Alle har set hvor ødelæggende social dumping er. Selv borgerlige politikere fornemmer det."

Kampen for at få Ryanair til at tegne overenskomst må samle hele fagbevægelsen. Hvis det lykkes, kan det blive et vendepunkt i kampen mod social dumping på andre områder."

Følg 3F Kastrup på facebook: on.fb.me/1Lyailh

Hvad kan du gøre?

Like siden "BeFairRyanair" på Facebook – og følg med i hvad der kommer til at ske. Boykot Ryanair – køb dine flybilletter hos et selskab, som har overenskomst.

Lav en støtteudtalelse til FPU og foreslå den i din klub eller fagforening.

Hold øje med hvad der sker inden 18. marts.

Kom med ind i kampen mod Ryanair

Ryanair – et stort irsk fagforeningsfjendsk discountselskab – planlægger at have base i og flyve til og fra Københavns Lufthavn fra den 18. marts 2015.

Af Lene Junker, foto: facebook.com/Befairryanair

Ryanair flyver destinationer i hele Europa, men har aldrig tegnet en overenskomst med nogen faglige organisationer. Personalets løn- og arbejdsforhold er usikre og dårlige, men flybilletterne er billige, og Ryanair forventer et rekordoverskud på ca. 5 mia. kr.

Siden 2012 har Ryanair haft base i Billund Lufthavn og flyver adskillige destinationer derfra. Men uden overenskomst med Flybranchens Personale Union, FPU, som er en del af Serviceforbundet og medlem af LO.

Socialistisk Arbejderavis har talt med Thilde Waast, formand for Flybranchens Personale Union (FPU), om kampen for overenskomst i Ryanair.

Thilde Waast siger: "FPU henvendte sig til Ryanair med ønske om at indlede

forhandlinger om en overenskomst. Da Ryanair afviste dette, sendte FPU en konfliktvarsel til Ryanair i slutningen af januar."

Hun fortsætter: "Konfliktvarslet er et forsøg på at lægge pres på Ryanair."

Kort tid efter trak LO Ryanair i arbejdsretten for at få slået fast, at Ryanair er omfattet af "den danske model". Arbejdsretten har endnu ikke afsagt kendelse i sagen.

Konflikten med Ryanair har givet stor medieomtale og udløst meget sympati for FPU's kamp for at få overenskomst med Ryanair.

Thilde Waast fortæller, at "FPU har holdt orienteringsmøder med de andre faglige organisationer i Københavns Lufthavn og modtaget støtteudtalelse fra bl.a. Danmarks Lærerforening og 3F Ungdom."

"FPU har fået overraskende stor sympati på de sociale medier, bl.a. gennem facebook siden befairryanair, som en supporter har oprettet uafhængigt af FPU. Uventet sympati og forståelse er kommet fra Jens Rohde fra Venstre og

Anders Samuelsen fra Liberal Alliance."

Hvad vil FPU gøre hvis Ryanair stadig nægter at forhandle om en overenskomst?

"FPU afventer Arbejdsrettens afgørelse, som skal fastslå, at Ryanair skal følge reglerne i Danmark. Hvis Ryanair stadig nægter at forhandle, så vil FPU's varslede konflikt gå i gang. Næste skridt kan blive, at bede de andre faglige organisationer om at varsle sympatikonflikt mod Ryanair."

Thilde Waast siger til slut:

"Vi ser gerne, at Ryanair får base i Københavns Lufthavn. Men der skal indgås en overenskomst med os. Det handler både om ordentlige løn- og arbejdsvilkår, men også om fagforeningens eksistensberettigelse."

Vi er glade for al den støtte vi har fået indtil nu. Ryanair er en stor modstander for en lille fagforening som os. Så vi har fortsat brug for støtte og opbakning til vores kamp."

Følg FPU på facebook.com/Flyvebranchen

STEM NEJ til overenskomsterne

Alle offentligt ansatte skal i løbet af marts måned stemme JA eller NEJ til overenskomstforligene.

Af Lene Junker

Debatten vil foregå på arbejdspladsen, på medlemsmøder, i medierne og på de sociale medier.

De faglige lederes udmelding er, at de har sikret reallønnen plus en række mindre forbedringer og positive hensigtserklæringer. Alt taget i betragtning en god aftale. Stem JA, siger de.

De faglige forhandlere har sikkert gjort, hvad der var muligt under forhandlingerne.

Men hvad har de egentlig lært af lærernes nederlag i 2013?

Det virker som om, de alle har tænkt, at det er bedre at stikke piben ind end at forberede sig på at møde Corydon og Co. i stærkest mulige opstilling.

Uden aktive medlemmer er forhandlerne

svage

De kunne have styrket sig ved på forhånd at have oplyst og mobiliseret deres medlemmer, så arbejdsgiverne ikke var i tvivl om de offentligt ansattes forventninger.

De kunne have formuleret nogle få fælles og solidariske krav, som alle kunne stå sammen om.

De kunne på forhånd have gjort klart, at det kunne blive nødvendigt at varsle strejker og sympatistrejke.

Kollektive arbejdstidsaftaler og solidarisk løn kunne have været et solidarisk svar på arbejdsgivernes ønske om at give cheferne et større ledelsesrum og stække fagforeningerne.

De forhandlingsresultater, som foreligger, vil desværre være endnu et skridt på vejen til at gøre arbejdstid og løn til et spørgsmål mellem chefen og den enkelte.

Kommunens dårlige økonomi eller opgavens særlige karakter vil være de argumenter, den enkelte medarbejder vil stå

overfor, når hun pålægges 12 timers vagter, får inddraget fridage eller blot bliver bedt om at udføre et bestemt stykke arbejde uden at få den nødvendige tid til det.

Forhandlingsresultaterne vil altså svække de faglige organisationer, fordi disse ikke længere står som garanten for medlemmernes løn- og arbejdsforhold.

Så derfor: Stem Nej!

Stem NEJ og hvad så?

Medlemmerne har før stemt nej til et forlig, som de faglige ledere har sagt god for. Det gjorde de norske lærere i 2014 og pædagogerne i 2008.

Et NEJ-flertal betyder, at forliget forkastes, og at der varsles strejke og sympatistrejke.

Arbejdsgiverne kan varsle lockout. Forligsmanden/kvinden kan udsætte konflikten to gange to uger. I den periode kan der forhandles om et nyt forslag. Ellers går konflikten i gang.

Organisér Nej-argumenterne

Der er brug for, at NEJ-sigerne finder sammen for at udbrede NEJ-argumenterne blandt flest mulige kollegaer. Der er også brug for at man forbereder sig på, hvad der skal gøres, hvis/når der bliver et NEJ-flertal.

Nogle aktive lærere er i gang med at organisere sig på de sociale medier. Det kan udvikle sig til at være et samlingspunkt for en NEJ-kampagne og andre aktiviteter under en eventuel strejke.

Se facebook.com/stemnejnu

Der er brug for en faglig venstrefløj, som er kritisk over for de faglige lederes manglende lyst til at sætte arbejdsgiverne stolen for døren. En faglig venstrefløj, som kan opfordre til at stemme NEJ og organisere en fælles Nej-kampagne.

Se mere om overenskomst-forhandlingerne på socialister.dk/avis

Socialistisk Arbejderavis

RETURADRESSE: ISU, Postboks 533, 2200 København N

Hvad vil Internationale Socialister?

Internationale Socialister besluttede på landsmødet i januar at gå ud af Enhedslisten. "Men hvad vil I så?" har folk spurgt.

Af Jørn Andersen, foto: Mette Kramer Kristensen

Allerførst er det vigtigt at slå fast, at vi gerne samarbejder med EL – som landsorganisation, lokalafdelinger, enkeltpersoner osv. – når det er muligt.

Men der er nogle mere grundlæggende opgaver, som EL ikke løser, og som vi ikke tror på, at EL vil komme til at løse.

Det handler især om to ting. At organisere en venstrefløj, der kan svare på:

- hvordan vi kommer i offensiven mod magthavernes krisepolitik og ideologisk mod nyliberalisme, krigspolitik og racisme.

- hvordan vi slipper af med kapitalismen og opbygger et samfund efter socialistiske principper.

Mod elitens krisepolitik

Magthaverne bruger krisen til at forstærke uligheden. De 100 rigeste i Danmark er milliardærer. Det store flertal skal leve for nogle få tusinde kroner om måneden.

Titusinder af mennesker står med risikoen for det ene øjeblik at have fast arbejde, en anstændig bolig og udsigt til en tryk alderdom – men få år senere at være uden job, have en bolig af

ringeste standard (eller ingen) og en usikker alderdom.

Grækenland, Spanien, Irland osv. viser det valg, vi står over for: Enten at tingene kun bliver værre og værre. Eller at kæmpe imod magthavernes angreb.

Organiseret modstand

Men modstand skal organiseres. Som enkelt-individer er vi svage. Modstanden må være kollektiv. Selv om modstanden måske i starten er lille og spredt, må den have et perspektiv om at blive de manges modstand.

Det kræver en venstrefløj, der ikke kun har fokus på det næste valg.

Vi ønsker at bygge en venstrefløj, der har fokus på, hvordan folk selv – du og jeg – kan organisere os sammen med vore kolleger og medstuderende mod magthavernes angreb.

Mod krig og racisme

Hvis ikke folk kan se en venstrefløj, der vil organisere modstand, vil nogle blive opgivende og begynde at sparke nedad. De vender vreden mod "de fremmede", muslimer, de fattige ("dovne") osv. – i stedet for mod magthaverne.

Det er det, Dansk Folkeparti bevidst lukrerer på. Det er kynismens og afmagtens politik – samtidig med at DF har støttet angreb på angreb de sidste 15 år.

Det er en politik, som Løkke, Thorning og den politiske mid-

te spiller med på. Og som åbner døren for endnu mere rabiate kræfter til højre for DF.

Det er en politik, der splitter utilfredsheden. Som gør kolleger, naboer og medstuderende til fjender – frem for mulige medkæmpere i modstanden mod elitens angreb.

Danmarks krige – i Afghanistan, Irak, Libyen osv. – har forstærket racismen, især mod muslimer.

Vi ønsker at bygge en venstrefløj, der tager kampen op mod racismen – på skoler, arbejdspladser og på gaden. En modstand som siger: "Plads til alle, der gi'r plads til alle."

Mod kapitalisme – for revolution og socialisme

Krise, krig og racisme – og truslen om en global klimakatastrofe – er en følge af et vanvittigt system: Kapitalismen.

Kapitalismen har to grundlæggende kendetegn: Det ene er, at hver eneste enkelt-kapitalist forsøger at suge mest mulig profit ud af vores arbejde.

Det anden er, at enkelt-kapitalister – eller grupper af kapitalister organiseret i stater – slås indbyrdes om magt, markeder og ressourcer over hele kloden.

Det er de to ting, der skaber kapitalismens vanvid: Enorm rigdom og enorm fattigdom. Krige, kriser og klimakatastrofe.

Men i den proces har kapitalismen skabt en kraft, der kan

gøre op med kapitalismens vanvid: En international arbejderklasse af milliarder af mennesker.

Vi ønsker at skabe en revolutionær, socialistisk venstrefløj, der stiller sig opgaven at vinde flertallet af arbejdere for at afskaffe kapitalismen.

Vi har brug for dig – du har brug for os

Kampen mod kapitalismen starter med kampen i dag. Men for at binde kampen på én skole eller arbejdsplads sammen med kampen på andre skoler og arbejdspladser er det nødvendigt med et netværk af socialister.

Internationale Socialister er et sådant netværk.

Og for at vinde argumentet mod kapitalismen og for socialistisk revolution er det nødvendigt med et socialistisk parti, der siger de ting – fx gennem en avis som Socialistisk Arbejderavis.

Internationale Socialister er et sådant parti.

Men Internationale Socialister er ikke nogen stor organisation. Vi kan ikke nå vores mål, hvis ikke vi bliver flere.

Hvis du er enig i, at kapitalismen er vanvittig, og at nedskæringspolitikkerne og racisterne skal have modstand, så har du brug for os.

Så lad os forene kræfterne. Gå med i Internationale Socialister. Hvorfor vente til i morgen?

Gå med i Internationale Socialister/ISU

Vi har brug for dig, hvis du vil være aktiv. Og vi har brug for dig, hvis du bare vil støtte. Internationale Socialisters Ungdom kører frem til slutningen af april en medlemsskampagne. Hvis du er under 30, kan du for 75 kr. om året blive medlem af ISU. Som medlem får du Socialistisk Arbejderavis med i prisen.

Meld dig ind på socialister.dk/medlem